

Εχθρόν τὸν Σύλλα — ὁ Φίλαγγλος Ἕλληνας... Ἡ Αὐτοκράτειρα Εὐδοκία... Ἡ Καταραχία...

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φίλων στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς: Βροντῆν τοῦ Διδέ... Ἡ Κίχλην... Ἡ Πάριον... Ἡ Λατινία...

Ἡ Διάπλασις τῶν Ἀσῶν (ἐννοεῖται τὰρχικὰ γράσσονται μόνον εἰς τὴν ἔγκρισιν τοῦ ψευδοῦντος)... Ἡ Νεοσύλλακτος τῆς Διαπλάσεως... Ἡ Οὐλίαν Α. Πασιδαίου... Ἡ Τρομερὸν Γίγαντα... Ἡ Μικρὸν Παλαιστῆν... Ἡ Φωνηεντόλιπον... Ἡ ΛΥΣΕΙΣ... Ἡ Πνευματικαὶ Ἀσκησεῖς... Ἡ Ἀξέριφος... Ἡ Παιδικὴ Ἀκροστιχίς...

ὁποῖον, τὸ πρῶτον γράμμα τοῦ πρώτου, τὸ δεύτερον τοῦ δευτέρου, τὸ τρίτον τοῦ τρίτου καὶ καθέτης, ἀναποτέλλει τὸ ὄνομα ἄλλου ὄρους τῆς Ἑλλάδος... 111. Στοιχειόγραφος... 112. Ἀναγραμματισμός... 113. Σταυρὸς μετὰ Ρόμβου... 114. Μυστικὴ Ἐρώτησις... 115. Φωνηεντόλιπον... 116. Γρήφος... Ἡ ΛΥΣΕΙΣ... Ἡ Πνευματικὴ Ἀσκησις... Ἡ Ἀξέριφος... Ἡ Παιδικὴ Ἀκροστιχίς...

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν οὐγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμωτάτων εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΑΡΜΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7. — Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8 Δι' ἡμερομηνίας ἀρχόνται τὴν ἴην ἐκάστου μηνός, καὶ εἶνε προκληρωτέαι δι' ἕν ἔτος. ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΔΙΗΜΕΡΟΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΑΘΘΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

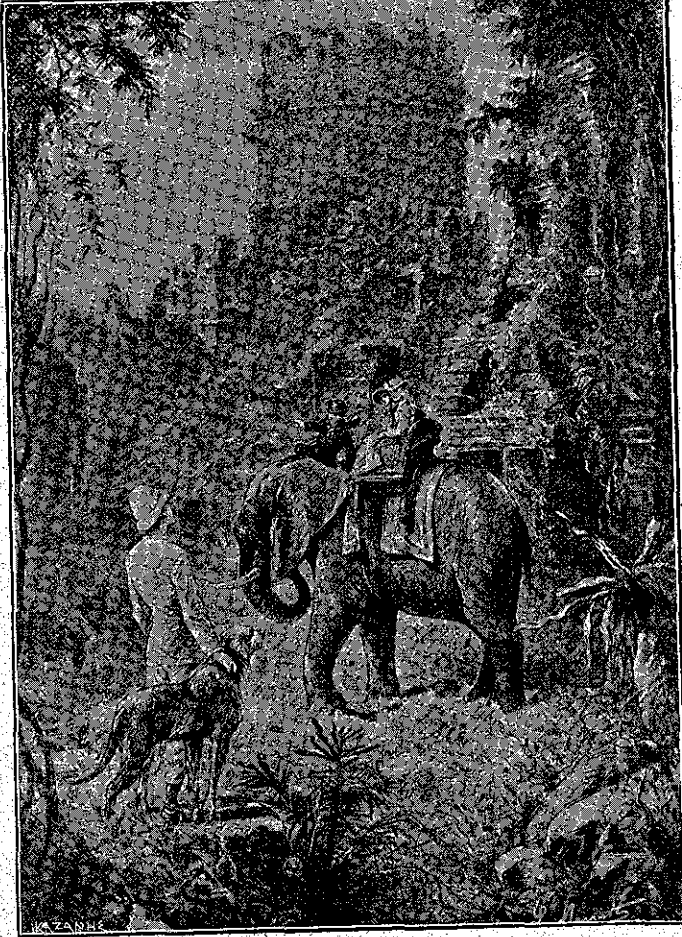
ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15. — Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15 ΓΡΑΦΕΙΟΝ Ἐν Ἀθήναις Ὁδὸς Αἰδίου, 117, ἔναντι Χρυσοπηλακίωσις Ἔτος 22. — Ἀριθ. 10 Ἐν Ἀθήναις, τὴν 4 Μαρτίου 1900

Η ΧΡΥΣΟΦΟΡΟΣ ΦΛΕΨ

[Μυθιστορία ὑπὸ ANDRÉ LAURIE.] (Συνέχεια ἴδε σελ. 76.) Ὁ Γολιάθ ἐβάδιζε ζωηρὰ, ἐκτεινόμενος... Ἡ ὁδοπορία ἐξηκολούθησε, χωρὶς κανέν ἐπεισόδιον, ἕως εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ λόφου...

πορείαν των ἄλλ' ὅτε ἐφθασαν εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ λόφου, κρυγὴ ἐκπλήξεως ἐξήλθεν ἀπὸ τὸ στόμα καὶ τῶν τριῶν. Πέραν τοῦ λόφου ἐκείνου δὲν εὐρίσκειτο ἡ θάλασσα, ὅπως ἐφρανόζοντο, ἀλλὰ ἄλλο τι περισσότερο ἐκπληκτικὸν ὡς πρὸς τὴν ἔρημιαν ἐκείνην. Πύργος γιγάντιος ἔχων ὀγκώδεις καὶ φοβερούς τοίχους, ἀλλὰ ἠρείπων μένος, ὑψοῦτο ἐκατὸν βήματα πρὸ αὐτῶν... Ὁ Γολιάθ ἐβίβωτο μετὰ τῆς ἀντικειμένης, καὶ κάποτε δὲν ἐδυσκολεῖτο νὰ δρέψῃ με αὐτὴν καὶ κενεῖν ἄγιον καρπὸν. Ἡ Κοραλία, ἡ Λίνα καὶ ὁ Γεράρδος ἐγέλων, ἐφλυᾶρον, ἐψάλλον διάφορα τραγούδια καὶ ἐσκέπτοντο ὅτι ποτὲ δὲν ἔκαμαν θελκτικωτέραν ἐκδρομὴν.

Τὴν σιωπὴν διέκοψε πρώτη ἡ Λίνα. — ὦ, Κοραλίτ, νὰ φύγουμε! φοβοῦμαι! ἀνέκραξε κάτωχρος. — Φοβεῖται; εἶπεν ὁ Γεράρδος. Ἀ, ναι, πραγματικῶς, θὰ ἔλεγε κανεὶς πὼς φοβοῦμεθα. Διὰ νὰ εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, κ' ἐγὼ εἰς τὴν ἀρχὴν ἐμμεῖνα κατάπληκτος. Ἀλλὰ τώρα εἶμαι ὅπως πάντα. Τί ἔχομεν νὰ φοβηθῶμεν; ἂν τὸ ἐρείπιον αὐτὸ εἶνε μελαγχολικόν, τί εἰμπορεῖ νὰ μᾶς κάμῃ; — ὦ, δὲν εἰξεύρω... ἀλλὰ ἤθελα νὰ φύγουμεν. — Τὸ σωστὸ εἶνε νὰ ἐπιστρέψωμεν καὶ νὰ εἰποῦμεν τὴν ἀνακαλυψὴν μας εἰς τὸν πατέρα, τὸν Ἑρρίκον καὶ τὸν ἱατρὸν, πρὶν νὰ ρηθῶσιν ἡμεῖς ὅτι ἐμεῖς ἐκεῖ μέσο, εἶπεν ὁ Γεράρδος. — Πῶς; νὰ ἐπιστρέψωμεν ἀισχυρῶς, χωρὶς νὰ εἰμπορέσωμεν νὰ ἴδωμεν τί συμβαίνει ὀπίσω ἀπὸ τὸν τοῦρον! Ἄ! ὦχι, αὐτὸ δὲν γίνεται, ἀνέκραξεν ὁ Γεράρδος. Ἐλα ἐδῶ, Κοραλία, πέ μου, τί φοβεῖται; — Τί νὰ σοῦ πῶ... δὲν εἰξεύρω... ἕνας τοίχος μπορεῖ νὰ κρημισθῇ... ἡ ποιὸς εἰξεύρει... μέσα ἐκεῖ εἶνε θηρία... φεῖδια... σκορπισί... εἶπεν ἡ κόρη με δισταγμὸν. — Ἀ! μπᾶ! εἰμμεθα μετὰ τὸν Γολιάθ, καὶ αὐτὸς με ἕνα πάτημα τοῦ ποδιοῦ του μπορεῖ νὰ τοὺς δώσῃ νὰ καταλάβουν. — ὦ, Γεράρδος, ἐκεῖ μέσα νὰ ἐμβουῖμε; Καὶ πρῶτα πρῶτα πῶς; δὲν ὑπάρχει θύρα! — Χωρὶς ἄλλο θὰ ὑπάρχη μία; δὲν μου φαίνεται τὸν πύργον αὐτὸν νὰ τον ἔκαμαν διὰ τὰ πουλιά... Λοιπὸν ἄς τὴν ζητήσωμεν. Κενθήσαντες πρὸς τὰ ἐμὰ πρὸς τὸν Γολιάθ, περιττήθον

ἠ δὲν ἐφρανόζοντο πῶς θὰ δεχθῶ ἐπισκέψαι σήμερον (Σιλ. 82, στ. α')

τὸ τεῖχος· μετ' ὀλίγον δὲ διέκριναν ἐν ῥήγματι, τὸ ὅποιον κατὰ τὸ ἥμισυ ἐφράσσεται ἀπὸ ὄγκωδεις λίθους. Ὁ Γολιάθ μετετόπισεν αὐτοὺς καὶ εἰσῆλθον εἰς τὸν περίβολον. Ὁ πύργος ἀπὸ πλησίον ἐφαίνετο φοβερώτερος· ἐκεῖτο εἰς τὸ μέσον αὐτῆς γειμάτης ἀπὸ γιγαντιαίους ἀκανθώδεις θάμνους· θολωτοὶ δίοδοι παράδοξοι, ἔχουσαι σχήμα γριμῆς τεθλασμένης, ἦσαν συνδεδεμένα μετὰ τὸ ἐξωτερικὸν τεῖχος· θαυμάσιες, αἱ ὅποιαι κατέπιπτον εἰς ἐρείπια, ἀδήγουν εἰς τὴν κορυφὴν τῶν τειχῶν, ἐπὶ τῶν ὁποίων διεκρίνοντο ἀκόμη ἴχνη λιθίνων σκοπιῶν διὰ τοὺς φρουρούς.

— Ἀ! αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι ἤξευραν πῶς νὰ ὑπερασπίσων τὸν ἑαυτὸν τους... εἶπεν ὁ Γεράρδος. Βλέπετε ἐκεῖ ἐπάνω ἐκεῖνα τὰ κοιλώματα; θὰ ἐμποδοῦσαν χωρὶς ἄλλο τοξότας. Εἰμαι πολὺ περιεργος νὰ μάθω ποῖο εἶνε οἱ ἀρχιτέκτονες τοῦ ὄχυρωτάτου αὐτοῦ φρουρίου. Τί λέγετε, Κοραλία;

— Δὲν εἰδέω... Αὐτὸ τὸ κτίριον μοῦ φαίνεται πανάρχαιον... θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι τὸ κατεσκευάσαν χεῖρα ἀνθρώπων, ποὺ ἔζησαν χιλιάδες χρόνια πρὸ ἡμῶν.

— Μαῦροι λέγετε νὰ το κατεσκευάσαν αὐτὸ; ἀδύνατον!

— Αὐτὸ δὲν φαίνεται ἔργον μαῦρων· θὰ το κατεσκευάσαν περιηγηταί, λευκοὶ ὡσὺν ἡμᾶς, ἄνθρωποι πολιτισμένοι, πολλοὶ εἰδέουσι, ἴσως καὶ χρυσοθήρηαι.

— Χρυσοθήρηαι κατὰ πάντα πιθα ὀνήτα, εἶπεν ὁπισθεν αὐτῶν μίξ φωνῆ σοβαρὰ καὶ εὐχρηστος, ἦτις ἐκάμεν αὐτοὺς νὰ ριγῆσθαι ἀπὸ ἐκπλήξεως.

Οἱ τρεῖς ἐξερουνηταί, στρρακνέτες φρεῖ σμένοι, εἶδον ἓνα νέον, Εὐρωπαϊὸν ἐξάπαντος, ἀλλὰ μαῦρον ὡς ἀραβὶ· εἶχεν ὕψηλὸν καὶ εὐκάμπτον τὸ σῶμα, ἢ δὲ σοβαρὰ μορφὴ τοῦ ἐξέρραζεν ἐνέργειαν καὶ ζῶν· ὁ ἄγνωστος ἐφόρει λευκὴν στολὴν καὶ λευκὸν ὀμοίως πῖλον ἐκ φελού; καὶ συνωδεύετο ἀπὸ ἓνα σκύλον, ὅστις ἔμενε πλησίον τοῦ ἀνίτητος καὶ σιωπηλός.

— Δὲν ἐρανταζόσῃν πῶς θὰ δεχθῶ ἐπισκέψεις σήμερα, εἶπε μετὰ μετὰ, τὸ ὅποιον ἐφότισε τὴν μορφὴν του, διότι δεκαοκτώ μῆνας πρὸ κατοικῶ εἰς τὸ ἐρείπιον τοῦτο, δὲν μου συνέδῃ τοιαύτη εὐτυχία. Ἐπιτρέψατέ μου νὰ συστήσω τὸ ἑαυτόν μου ὀνομάζομαι Μαρτιάλης Χαρδουῆνος, καὶ εἶμαι Γάλλος.

— Ὅπως καὶ ἡμεῖς! ἀνέκραξεν ὁ Γεράρδος συνελθὼν ἀπὸ τὴν ἐκπλήξιν του. Σὰς παρακάλω νὰ μᾶς συγχωρήσετε, κύριε, διὰ τὴν εἰσβολὴν μᾶς εἰς τὴν κατοικίαν σας.

— Κατοικίαν μου, τὴν ὅποιαν εὑρον ἑτοιμὴν καὶ διὰ τὴν ὅποιαν ἔχετε καὶ σὲς τὰ ἴδια μ' ἐμὲ δικαίωματι.

— Ἡ κλιμασῶν σάς. Τῶρα ἐπιτρέψατέ καὶ εἰς ἐμὲ νὰ εἶπω ποῖο εἴμεθα.

Οἱ γονεῖς μᾶς ἐγκατεστάθησαν πρὸ ὀλίγου ὄχι μακρὰν ἀπ' ἐδῶ, εἰς τὰς οὐκας τοῦ ποταμοῦ ὀνομάζομαι Γεράρδος Μαρτῆ. Ἴδου ἡ ἀδελφὴ μου Κοραλία καὶ ἡ ἄλλη ἀδελφὴ μου Λίνα Βέλπερ, — δηλαδὴ δὲν εἶνε ἀδελφὴ μου, ἀλλὰ τὸ ἴδιον — ὁ πατὴρ τῆς κατοικεῖ μὰς· θὰ ἐπολυλογοῦσα ἂν σας διηγούμην ἔπειτα ἀπὸ ποίας περιπέτειας ἦλθόμεν καὶ ἐγκατεστήθημεν ἐδῶ, καὶ ἡ μακρὰ αὐτὴ ἱστορία δὲν θὰ εἶχε διὰ σᾶς κανὲν ἐνδιαφέρον.

— Τῶναντίον, εἶπεν ὁ ξένος μετὰ, ἀλλ' ἂν ἡ διήγησις αὐτὴ εἶνε μακρὰ, ἐπιτρέψατέ μου νὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ καταβῆτε ἀπὸ τὸ θυμάσιον ὑποζυγίον σας καὶ νὰ μου κάμψετε τὴν τιμὴν νὰ ἐπισκεφθῆτε τὸν πύργον, ἢ μὴν ἄλλῳ ῥυθμῶν, διότι, τὸ ἐπιπλαμνάω, δὲν ἔχω κανὲν δικαίωμα ἰδιοκτησίας ἐπ' αὐτῷ.

Ὁ Γεράρδος εἶχε διαθέσει νὰ δεχθῆ προθύμως τὴν πρόσκλησιν ταύτην, ἀλλ' ἡ Κοραλία ἠσθάνθη ὅτι δὲν ἦτο ὀρθὸν νὰ δεχθῶσι, χωρὶς νὰ το γνωρίζουν οἱ γονεῖς των, τὴν πρόσκλησιν ἐνὸς ἀγνώστου.

— Σὰς εὐχρηστοῦμεν πολὺ, κύριε, εἶπεν ἄλλ' εἶνε ἀργά, καὶ τὸ φρονιμώτερον εἶνε νὰ ἐπιτρέψωμεν, νομίζω.

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, δέχθη, κύριε Χαρδουῆνε, νὰ ἐλθετε μὰς εἰς τὸ Μαρτῆ, εἶπεν ὁ Γεράρδος, λυπηθείς διότι δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐπισκεφθῆ τὸν πύργον.

— Τὴν εὐχαρίστησιν αὐτὴν θὰ λάβω χωρὶς ἄλλο, μετ' ὀλίγον, ἀπεκρίθη ὁ Χαρδουῆνος. Σήμερα, ἀφ' οὗ ἐπιμένετε νὰ ἐπιστρέψατε, θ' ἀρκεσθῶ νὰ σας συνοδεύσω ὀλίγον καὶ νὰ σας ἐξηγήσω καθ' ὅσον τὴν πιθανὴν καταγωγὴν τοῦ πύργου, ἀφ' οὗ, ὅπως εἶδα, τὸ ζήτημα σᾶς ἐνδιαφέρει... Ὅπως ἐλεγε καὶ ἡ δεσποινίς, τὸ κτίριον τοῦτο εἶνε πανάρχαιον, καὶ οἱ μαῦροι, τὰ δυστυχημένα ταῦτα ὄντα, δὲν ἐβόταν χεῖρ εἰς τὴν κατασκευὴν του. Κατὰ τὰ φαινόμενα, ἐκτίσθη ἀπὸ τοὺς Φοίνικας πρὸ πέντε χιλιάδων περίπου χρόνων.

— Πέντε χιλιάδων! ἀνέκραξεν ἡ Κοραλία, ριψακτὰ βλέμμα σκεπτικῶς εἰς τὰ πανάρχαια τεῖχη.

— Ἰσως καὶ περισσώτερον ἀκόμη. Οἱ ἔμποροι οὗτοι εἶχον καταστήματα εἰς τὴν χώραν ταύτην ἀπὸ πολὺ, πολὺ περασμένους χρόνους, ὁ δὲ πύργος οὗτος ἔχει μεγάλῃ ἀνυπολόγητον μετὰ τὴν φοινικικὴν μνημῆτα, τῶν ὁποίων τὰ ἐρείπια σώζονται εἰς τὴν Σαρδηνίαν καὶ εἰς τὸ Περὺ ὄτι τὸ ὄνομα ν ο ο ρ α γ.

— Ἦσαν λοιπὸν διαβολὴν ἄνθρωποι, μετὰ ἄλλους λόγους! Καὶ τί δουλεῖν εἶχαν ἐδῶ, ὅσον μακρὰν;

— Ὅπως τὸ εἶπε καὶ τῷτο ἡ δεσποινίς, τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὅποιαν εἶχα τὴν ἀδικροσίαν ν' ἀναμικθῶ εἰς τὴν συνδιελέξιν σας, πιθανὸν εἶνε ὅτι ἤρχοντο εἰς ἀναζήτησιν χρυσοῦ.

— Ἀλήθεια!.. Μήπως ἀνακάλυψαν καὶ τὴν φλέβαν οὐ προκρήτερα ἀπὸ ἐμὲ;... ἀνέκραξεν ὁ Γεράρδος ἐκπληκτος.

— Εἶνε πολὺ πιθανόν, καὶ ἡ λέξις φλέβη τὴν ὁποίαν ἦδη εἶπατε, ἐπιβεβαιώνει τὴν ὑπόθεσιν, τὴν ὅποιαν ἔκαμα, ὅτι τὸ φοβερὸν τοῦτο φρούριον δὲν ἦτο τίποτε ἄλλο εἰμὴ κολοσσαίκα, χροῆν πρὸς χῶνευσιν χρυσοῦ. Εἶπατε ὅτι εὐρίσκεται χρυσοὺς εἰς τὰ πέριξ, νομίζω;

— Κατὰ πάντα πιθανότητα, ναί, κύριε Χαρδουῆνε. Καὶ διὰ νὰ μὴ σας ἀποκρούω τίποτε, σᾶς λέγω ὅτι διὰ τοῦτο ἦλθόμεν ἐδῶ. Κατὰ τὰς ἐκδρομὰς σας δὲν ἔτυχε νὰ ἰδῆτε ποθεν εἶχεν χρυσοῦ;

— Νέον μετὰ ἐρώτησιν τὴν σοβαρὰν μορφὴν τοῦ Χαρδουῆνου.

— Ὅχι, ἀπάντησεν, ὁμολογῶ ὅτι δὲν διηθῶντας ἐρέυνας μου πρὸς τὸ σημῆτον τοῦτο. Ἐγὼ εἶμαι ἀρχαιολόγος, καὶ σᾶς διαβεβαιῶ ὅτι πολὺ μεγαλύτεραν εὐχρηστῆσιν θὰ αἰσθανθῶ ἂν ἡμπορέτω νὰ ἀναγνώσω μίαν παλαιὰν ἐπιγραφήν, διήλωσσαν ἢ τρίλωσσαν παρὰ ν' ἀνακαλύψω ἓνα ὄγκον χρυσοῦ μεγαλύτερον ἀπὸ τὴν κεφαλὴν μου.

— Μὴ κατηγορεῖτε τοὺς ὄγκους τοῦ χρυσοῦ, κύριε Χαρδουῆνε, σᾶς βεβαιῶ, δὲν εἶνε διόλου κακίαι, εἶπε γελῶν ὁ Γεράρδος. Ἀλλὰ συγχωρήσατέ μου τὴν περιέργειάν μου. Μόνος σας κατοικεῖτε εἰς τὸν πύργον;

— Σχεδόν· συντρόφος ἔχω μόνον τὸν σκύλον μου Φάνερ καὶ ἓν μικρὸν δωδεκάετες ἀραπάκι, τὸ ὅποιον ἐκτελεῖ καθήκοντα οἰκονόμου· ἡ συνανατροφὴ του δὲν εἶνε διόλου ὄχληρά· τὸ δυστυχημένον παιδί εἶνε βωδόν.

— Τὸ κακόμορον! ἐπιθύρησε μετὰ συμπάθειαν ἡ Κοραλία.

— Πῶς θὰ στενωχωρῆσθε! ἐξηκολούθησεν ὁ Γεράρδος. Μετὰ κανένα λοιπὸν δὲν ὀμιλεῖτε;

— Δὲν ὀμιλῶ μετὰ κανένα, καὶ ἐν τοῦτοις δὲν στενωχωροῦμαι, ἀπεκρίθη ὁ Χαρδουῆνος γελῶν ἀνοικτόκαρδῃ ἀσχολοῦμαι εἰς τὰ χαρτιά μου, τὰ παλιμψηπτά μου, τὰς ἐπιγραφὰς μου... ἡ μοναχίξ δὲν με τρομάζει· καὶ ὅταν μεγαλώσεται καὶ σὲς, κύριε Γεράρδε, θὰ ὁμολογήσατε ὅτι εἶνε πολὺ προτιμώτερον ἀπὸ τὴν συντροφίαν μερικῶν ἀνθρώπων.

— Τότε λοιπὸν θὰ σᾶς γίνωμεν ὄχληροί! ἀνέκραξεν ὁ Γεράρδος. Ἡ ἀπόστασις ἀπὸ τὸ Μαρτῆ ἕως τὸν πύργον δὲν εἶνε τίποτε, εἰς τὴν χώραν αὐτήν... Ὁ ἀναθεματιστὴς τὴν εἰσβολὴν μᾶς εἰς τὴν ἐπικρατείαν σας!

— Ὄ, διόλου, ἂν κρίνω ἀπὸ τοὺς ἀντιπροσώπους τῆς ἀποικίας, εἶπεν ὁ Χαρδουῆνος, προσέθεψς μετὰ βλέμμα φιλικὸν τοὺς τρεῖς νεαροὺς ἐξερουνητάς, ὅτινας ἐκάθητο ἐπὶ τοῦ ἰσχυροῦ Γολιάθ. Μετὰ γὰρ εὐχαρίστησιν θὰ αἰστανθῶ νὰ ἐ-

πισκεθῶ κατ' αὐτὰς τοὺς γονεῖς σας, καὶ ἐλπίζω νὰ τους πείσω νὰ ἔλθουν νὰ ἐπισκεθῶν τὸν πύργον. Εἶνε πραγματικῶς περιεργότατος. Τῶρα ἀσχολοῦμαι εἰς τὸ νὰ ἀναπλάσω τὸ ἀρχικόν του σχεδίου, τὸ ὅποιον εἶνε περίπλοκον, ὅσον δὲν εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ φαντασθῆ· καὶ ἂν θελήσετε νὰ τὸν περιεργαθῆτε λεπτομερῶς; τὸν πύργον, καλὰ θὰ κάμψετε νὰ με πάρετε ὡς ὄδηγόν. Ἐδῶ θὰ σας ἀφήσω εἶδα ποῖον δρόμον· πρέπει νὰ πάρη κανεὶς διὰ νὰ φθῆσῃ εἰς τὸ Μαρτῆ χωρίον πάντοτε πρὸς νότον ἢ ὄρι;

— Μάλιστα, κύριε Χαρδουῆνε καὶ ἂν εἶχτε τὸν κεντρὸν νὰ προχωρήσατε μὰς, ἕως εἰς τὴν κορυφὴν αὐτοῦ τοῦ λόφου, θὰ διεκρίνατε τὴν ἀποικίαν μας.

— Ἀλλήν φορὰ! σᾶς ὑπόσχομαι ὅτι θὰ ἔλθω νὰ σας ἴδω, καὶ σᾶς διαβεβαιῶ ὅτι εἶμαι πολὺ εὐτυχῆς τοῦ ἧῦρα συμπατριώτας τότεν μακρὰν ἀπὸ τὴν ἀγαπήτην μᾶς πατρίδα.

[Ἔπειτα συνέχεια.]

ΔΡ. Π. ΚΟΥΡΤΙΑΝΗ

ΑΙ ΔΥΟ ΠΗΡΑΙ

— Τί παράξενη ἰδέα ἦλθε τοῦ Πλάστου μᾶς, φιλότατη Καμηλοπάρδαλις, νὰ σου χαρὶσῃ τέτοιον λαμὸν!.. Ἄν ἐφορῶσε καὶ σὺ φωὸ βόλ, ὅπως μερικὸι ἄνθρωποι, δὲν θὰ σου ἐφθνεον οὔτε ἓνα τόπι ὕψωμα!

— Μοῦ φαίνεται ὅτι ὀμιλεῖς ἀπὸ φθόνον, φίλτατε Ἐλέφα! Ἡ ὄπις καὶ τὸ ὕλικὸν τοῦ λαίμου μου· ὁ Πλάστης μᾶς νὰ το προθέσῃ ἐπὶ τὴν μύτη σου. Τί λέγει καὶ ἡ ἀγαπητὴ μᾶς Ἀλώπηξ;

— Ἐγὼ δὲν λέγω τίποτε. Θυμῶμαι μόνον ὅτι ἐξίχθη κάποτε ἐπὶ τὸν κόσμον ἓνας ἄνθρωπος, ποὺ τὸν ἔλεγαν Αἴτωπον.

— Ἦτο πολὺ αἰλιός τῶν ζῶων καὶ ἤξευρεν εἰς τὴν ἐντέλειαν τὴν γλώσσαν των Ἄλλα καὶ τῶν ἀνθρώπων ἐπίσης... Αὐτοὺς λοιπὸν ὁ Αἴτωπος ἔλεγεν, ὅτι κάθε ἄνθρωπος ἔχει δύο πῆρας, δηλαδὴ δύο σακκούλια, τὸ ἓν ἐμπροσθεν καὶ τὸ ἄλλο ὀπισθεν. Εἰς τὸ ἐμπροσθεν ὑπάρχουν τὰ ξένα ἐλαττώματα, καὶ γι' αὐτὸ τὰ βλέπει πάντοτε· εἰς τὸ ὀπισθεν δὲμως ὑπάρχουν τὰ ἴδικά του ἐλαττώματα, καὶ γι' αὐτὸ δὲν τὰ βλέπει ποτέ... Ἔως τῶρα ἐνόμιζα ὅτι μόνον οἱ ἄνθρωποι ἔχουν τὰ δύο αὐτὰ σακκούλια· σήμερα ὁμῶς βλέπω, ὅτι καὶ τὰ ζῶα ἐπίσης τὰ ἔχουν.

— Ἄ, συγγνώμην! Ἐξίσταται ἡ φίλη μᾶς Καγκαροῦ, ἢ ὅποια ἔχει μόνον ἓνα Ἄλήθεια, Καγκαροῦ;

— Ναί, ἔχω, ἓνα σακκούλι καὶ τὸ ἔχω ἐμπρὸς μου. Ἐεῖς εἶμαι εἰς θέσιν νὰ βλέπω πάντοτε τὰ ἐλαττώματα τῶν παιδῶν μου, τὰ ὅποια εἶνε καὶ ἐλαττώματα ἰδικὰ μου καὶ ὄλης μᾶς τῆς φυλῆς. Γι' αὐτὸ δὲν κατηγορῶ, οὔτε περιπαίζω ποτέ τὰ ἄλλα ζῶα.

ΑΘΗΝΑΪΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ

Η ΑΙΘΟΥΣΑ ΤΗΣ ΘΕΜΙΔΟΣ

ΠΗΡΧΕ τὸ πάλαι εἰς τὴν Ἀθηναίων δῆμον, ἀνῆκων εἰς τὴν Αἰαντίδα φυλὴν καὶ ὀνομαζόμενος Ραμνοῦς. Ὁ κάτοικος Ραμνοῦσιος τὸ θεῖον Ραμνοῦσια ἢ Ραμνοῦσις. Ὁ δῆμος οὗτος ἦτο περιήγμος διὰ τὴν ἐν αὐτῷ λατρείαν τῆς Νεμέσεως καὶ τῆς ἄλλης συνέδρου τοῦ Διὸς κατὰ τὴν ἀπονομὴν τῆς δικαιοσύνης, τῆς Θεΐμιδος. Διὰ τοῦτο καὶ ἡ Νέμεσις ὀνομάζεται ἀπὸ τινὼν συγγραφέων «ἢ ἐν Ραμνοῦντι Θεός» ἢ καὶ ἀπλῶς «Ραμνοῦσις».

Ἐπὶ τοῦ χώρου, τὸν ὅποιον κατέχεν ἡ ἀρχαία πόλις, σώζονται ἀκόμη ἀζοιθέατρα ἐρείπια. Ἡ τοποθεσίς ἀπέχει τρεῖς περίπου ὄρας ἀπὸ τὸν Μαραθῶνα καὶ ἐπτα ἀπὸ τὴν Κηφισίαν. Εἶνε μίαν προσέχεισκα ὄρους λόφου, ἐπάνω εἰς ὁροπέδιον, στολισμένῃ γραφικῶς μετὰ ἐρείπια δύο ναῶν· ἐνὸς μικροτέρου, ὁ ὅποιος ἔχει τοίχους ἀπὸ λίθους πολυγώνους, καὶ ἐνὸς μεγαλύτερου, συνεχρομένου μετὰ τὸν ἄλλον, καὶ τοῦ ὁποίου ὀκτώ κίονες ἴσταντο ἀκόμη ὀρθοί, φέροντες ἀεὶ δωδεκαὶ ἐπάνω καὶ κάτω, ἀλλ' ὄχι καὶ εἰς τὸ μέσον, ἐξ οὗ φαίνεται ὅτι τὸ ἔργον δὲν εἶχε τελειώσῃ. Διατηροῦνται ἀκόμη καὶ ὠραιότατα φατώματα, καθῶς καὶ μέρη τῶν θρησκῶν, μετὰ ἴχνη ζωγραφῶν καὶ χρυσωμάτων. Ὁ μικρότερος Ναὸς εἶνε τὸ παλαιὸν ἐκεῖνο ἱερὸν τῆς Νεμέσεως, ἢ κατ' ἄλλους τῆς Θεΐμιδος, τὸ ὅποιον κατέστρεψαν οἱ Πέρσαι. Ὁ μεγαλύτερος ἐκτίσθη μετὰ τοὺς περσικοὺς πολέμους, ἐπὶ τῆς μεγάλης ἀκμῆς τῶν Ἀθηναίων. Περὶ τοῦ ἀγάλματος τῆς θεᾶς, ἔργον αὐτοῦ τοῦ Φειδίου ἢ τοῦ μαθητοῦ του Ἀγορακροῦ, λέγεται ὅτι κατεσκευάσθη ἀπὸ μέγα τεμάχιον παρίου μαρμαροῦ, τὸ ὅποιον εἶχον φέρη μὰς τῶν οἱ Πέρσαι. διὰ νὰ στήσουν μνημεῖον τῆς ἐν Ἑλλάδι νίκης των Ἀλλ' ὁ εὐσεβὴς τὸν πόθος χάρις εἰς τὸς ἤρωας τοῦ Μαραθῶνος, τῆς Σαλαμίνος, τῶν Πλαταιῶν καὶ τῆς Μυκάλης, δὲν ἐξεπληρώθη ποτέ, τὸ δὲ μάρμαρον ἐκεῖνο, ἀπυρεῖται ἀπὸ τὸν πόλεμον, μετεβλήθη ὑπὸ τὴν σμίλιν τοῦ Φειδίου εἰς ἀγάλμα τῆς τιμωροῦ Θεᾶς, εἰς ἀληθῆς τρόπαιον νίκης, ἐξ ἐκείνων τὰ ὅποια τῶσαν καλῶς ἐγνώριζαν οἱ πανένδοξοι Ἀθηναῖοι νάνε-

γαίρου· ἐκ τῶν λαφύρων τοῦ ἐχθροῦ!.. Εἰς ἀπόστασιν δέκα λεπτῶν ἀπὸ τὸ ὄροπέδιον, ἐπάνω εἰς ἄλλον λόφον παραθαλάσσιον, φαίνεται τὸ παλαιὸν φρούριον, ὁ σημεῖον ὀνομάζεται κοινῶς Ὁ β ρ ο. — ἐρείπια τειχῶν καταπραϊνῶν ἀπὸ βρύα καὶ θάμνους, διατηρούμενα εἰς πολλὰ μέρη τὸ ἀρχικόν των ὕψος. Ἡ θεὰ τῶν ἐρειπίων τούτων, τῶν Ναῶν καὶ τῶν τειχῶν, ἐν τῷ μέσῳ ἐρημίου ἐκπέσως, ἀπὸ τῶ ὕψος τῆς ὀπίσθας φαίνεται κάτω ἢ θάλασσα, ἢ θεὰ αὐτὴ ἢ ἀνακχλοῦσα δύο ἐποχὰς τῆς ἐλληνικῆς Τέχνης καὶ συνδεδεμένη μετὰς λιμπροτέρας ἡμέρας τῆς Ἑλλάδος, προξενεῖ βαθυτάτην ἐντύπωσιν εἰς τὸν ἐπισκέπτην.

Ὅσοι ἠτύχησαν νὰ τὴν αἰσθανθοῦν, ἐπισκεφθέντες κατὰ τὰς ἐκδρομὰς των τῶν ἀρχαίων Ραμνοῦντι, θὰ τὴν αἰσθανθοῦν καὶ πάλιν, εἰσερχόμενοι εἰς τὴν μικρὰν ἐκείνην αἰθουσαν τοῦ Ἀρχαιολογικοῦ Μουσείου, τὴν ὀπισθεν τῆς μεγάλης αἰθούσης τοῦ Ποσειδῶνος, ἢ ὅποια ὑπὸ τινὼν συγγραφέων ὀνομάζεται Ἀ γ θ ο ο σ α τ ῆ ς Θεΐμιδος. Ἐπὶ τοῦ τοίχου ἀναγινώσκειται ἡ ἐπιγραφή:

«Ἐκ τῶν ἐν Ραμνοῦντι ἀνασκαφῶν», καὶ τὸ ὄνομα «Χαρῆστρατος Ραμνοῦντιος». Εἶνε ὁ καλλιτέχνης τοῦ μεγάλου ἀγάλματος τῆς Θεΐμιδος (ἀρ. 231), τὸ ὅποιον ἴστανται ἐκεῖ περιφρῶς, κατεκλήσθησιν διὰ τῆς σεμνῆς καὶ ἐπιβλητικῆς καλλονῆς του. Ἡ θεὰ τῆς δικαιοσύνης παρίσταται, ὅπως τὴν βλέπατε, ἐνδεδυμένη μετὰ πόδηρ χιτῶνα καὶ ἱμάτιον, τὸ ὅποιον συνέχει διὰ τῆς ἀριστερᾶς. Λεῖπει μόνον ἡ χεῖρ, δι' ἣς θὰ ἐκράτει τὸ ἐμβληματῆς, τὴν πλάστιγγα. Ἐπὶ τοῦ βάθρου ὑπάρχει ἐπιγραφή, δηλοῦσα ὅτι τὸ ἀγαλμα εἶνε ἀφιέρωμα τοῦ Ραμνοῦντιοῦ Μεγακλέους (ἀστειφανῶντος ὑπὸ τῶν δημοστῶν δικαιοσύνης ἐνεκα.) Ἐργον τοῦ Γ' αἰῶνος π. Χ. θεωρεῖται: ὡς ἐν ἀπὸ τὰ ὠραιότερα ἔργα τοῦ Μουσείου μου.

Ἐκ τῶν ἄλλων μαρμάρων τῆς αἰθούσης, θίνκαφέρωμεν τὸ ἀγαλμα τῆς ἐπιφάνειας Ἀριστονοῆς (ἀρ. 232), εὐρεθὲν μετὰ τοῦ προηγουμένου ἐν Ραμνοῦντι. ἔν ἄγαλμα Τύχης, εἰς τὸ ἥμισυ τοῦ φυσικοῦ, κραυδῆς τὸ κέρας τῆς Ἀμυλθείας· μικρὸν ἀγαλμα Σατύρου ὠραιότατον (ἀρ. 239) εὐρεθὲν ἐν Λαμία· τρεῖς πλάκας, εὐρεθείσας ἐν τῷ Διονυσιακῷ θεάτρῳ καὶ εἰκονίζουσας ἐν ἀναγλύφῳ ὄρητρατρίδας καλλιτέτης τέχνης. ἔν ἀγαλματιον τοῦ Ἡρακλέους ρωμαϊκῆς ἐποχῆς, καὶ τὴν μεγάλην ἐκείνην καὶ ποικιλωτάτην συλλογὴν ἐκ πενήτηκοντὰ περίπου κεφαλῶν, φυσικοῦ μεγέθους, μεταξῶ τῶν ὁποίων σημαντικώτατη, διὰ τὸ εἰκονίζομενον πρόσωπον, εἶνε ἡ ὑπ' ἀρ. 327 κεφαλὴ τοῦ ἀθναίου ῥήτορος Δημοσθένους, εὐρεθείσα ἐν τῷ Ἀνακτορικῷ Κήφῳ.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ
ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ Γ. ΤΣΑΓΡΗΣ

Βραβευθείς

ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον « Ἀστὴρ τοῦ Βέγα »
Εἰς τὸν 59^{ον} Διαγωνισμὸν τῶν Δύσεων
(Ἰδέ Διαπλάσιν 1899, σελ. 431.)

ΑΓΓΕΛΙΚΗ

Ἦτο ἀδύνατη, μικροκαμωμένη, καὶ μόλις ἐφαίνετο ἐπὶ ἐτῶν, ἂν καὶ ἀπὸ τὸ περασμένον φθινόπωρον εἶχε τελειώσῃ τὰ δέκα.

Ἡ κυρία της, — ἡ κυρὰ-Μαριγῶ, ῥάπτρια ἀσπρορρούχων καὶ ἰδιοκτητὴς μικροῦ ἐργαστηρίου εἰς τὴν συνοικίαν Νεαπόλεως, — ἐκλαίετο καὶ παρεπονέτο :

— Τί νὰ κάμω μ' αὐτὸ τὸ κορίτσι, ποῦ δὲν ἐνοσεὶ νὰ μεγαλώσῃ ; Τὴν ἐπύηρα, καλὴ, τὴν ἐσυμάζευσα, καλὴ, ἀπὸ τοὺς δρόμους, τὴν ἐντύσα, τὴν ἐκαμα ψυχοκῶρη, μὲ τὴν ἐλπίδα πὼς θὰ μεγαλώσῃ, θὰ δυναμώσῃ καὶ μετὰ μῆρα θὰ με βοηθήσῃ. Μ' αὐτὴ τίποτα ! κερτινιάρια αἰωνίως καὶ πειδὲ ἀδύνατη κι' ἀπὸ σπουργίτη ! Ἀχ, σὲ μένα, μονάχα σὲ μένα συμβαίνουν τέτοια πράγματα. Καὶ ὅμως, ἐκεῖνο ποῦ πρέπει τὸ κάμνω. Βρῆτέ μου σὲ ὅλη τὴ γειτονιά κορίτσι, ποῦ νὰ καλοτρῶγῃ, νὰ καλοντύεται καὶ νὰ καλοπερνᾷ σάν τὴν Ἀγγελικὴν. . . Ἄφ' οὗ καὶ ἔστ' Ἔρωτος τὴ στέλνω ἀκόμα, γιὰ νὰ μάθῃ καὶ δύο γράμματα. . . Μὰ οὐτε νὰ τὰκούσῃ δὲν θέλει. Νά, προχθὲς εἶδα τὴν κυρὰ-δασκάλια καὶ μου εἶπε πὼς δὲν μαθαίνει τίποτε. Ἀπελπισία ! κ' ἐγὼ δὲν ἠξέφωρα πειδὲ τί νὰ κάμω !

Αἱ γειτόνισσαι ἐπέδοκίμαζαν :

— Ἀλήθεια, ἀλήθεια, κυρὰ Μαριγῶ. Δυὸ χρόνια ποῦ τὴν ξεύρουμε, ὅλω ἠὶδία εἶνε ! Μὰ νὰ μὴ της κονταίνῃ κα-

θόλου ἐκεῖνο τὸ φουστάνι ! Πάντα μι-κρή, πάντα ἀρρωστιάρικη, κερτινιάρια, κακομοιριασμένη. . . Οὐτε παίζει, σάν παιδί, οὔτε γελάει, οὔτε μιλάει. . . Μὴ τὴν ἀφίνης ἔτσι, κυρὰ-Μαριγῶ, γιατί θά σου κακομάθῃ. Ὅλω νὰ τὴν σκουτάς, νὰ της φωνάζῃς, νὰ τὴν μαλλώνῃς, γιὰ νὰ πάρῃ θάρρος. Καὶ λίγο ξύλο κάπου — κάπου δὲν βλέπτει, ξεύρεις. . .

Ἡ κυρὰ — Μαριγῶ ἠκολούθητε τὴν συμβουλήν καὶ ἤρχισε ἀνά τὴν σκουτιὰ μὲ τὸ παραπάνω.

Ἀπὸ τὰς ἐξ τὸ πρωί, γειμῶνα καιρὸ, ἐκτυποῦσε τὸν ξυλότοιχον τοῦ μικροῦ δωματίου, ὅπου ἐκοιμάτο ἡ ψυχοκῶρη.

— Ἀγγελικὴ, σήκω ! . . σήκω γρήγορα !

Τὸ κοράσιον ἀνεσείρατα ἐντρομον. Εἶχε κοιμηθῆ ἄργά, καὶ ἠσθάνετο μίαν κούρασιν, μὰ μίαν κούρασιν, ὡς νὰ εἶχε περιπατήσῃ ὅλην τὴν νύκτα. Ἀλλ' ἐσπευδὲ νὰ σηκωθῇ, εὐπειθὲς εἰς τὴν φωνὴν τῆς κυρίας. Ὡ, τί κρόνον ποῦ ἔκαμνε ! Τὸ παράθυρον δὲν ἐκλεινε καλά, καὶ ἀπὸ τὰς χαραμάδας εἰσῆρχετο ἡ παγωμένη πνοὴ τοῦ βορρᾶ. Ἐπειτα ἦτο τόσον πρωί ! Μόλις ἐφεγγε. . . . Καὶ ἡ μικρούλα ἐκοκκάλιαζεν ἔως νὰ ἐνδύθῃ.

— Ἴδες μούτρα ! ἴδες ματια ! ἴδες χάλια ! . . Λὲς καὶ κοιμάται ἀκόμη ! . . Ἐλα τώρα, πιὲ τὸν καφέ σου. Πῶς ; δὲν σου ἄρσει ὁ καφὲς μὲ τὸ γάλα ; . . Ἄμ τί ἤθελες νὰ σου ἔχω ; Σοκολάτα μὲ αὐγό, μάτιξ μου ;

Τὸ ἐργαστήριον ὀλόκληρον ἐγελοῦσε καὶ ἡ Ἀγγελικὴ ἐχαμήλωνε τὸ κεφάλι. . . Ὡ, ναί, οἱ ἄλλοι εἶχαν δίκαιον πάντοτε, καὶ αὐτὴ ἀδικον. . . Δὲν ἐτολμοῦσε νὰ δικαιολογηθῇ, καὶ οὐτε κἂν ἀνοίγε τὸ στόμα. Ἦσθάνετο μίαν μελαγχολίαν ἄπειρον εἰς τὴν ψυχὴν της. Ὡ, τί μόνη, τί ἔρημη ποῦ ἦτο ! Κανείς, κανείς δὲν ἔστη ἀγαποῦσε. Καὶ ὑπάρχει γλυκύτερον πράγμα ἀπὸ τὴν ἀγάπην ; Ἀλλὰ ποῖος νὰ γρηθῇ ἔν ἀδύνατον, γλωμῶν καὶ σιωπῆν ἀν κοριτσάκι, — ποῖος ἄλλος ἀπὸ τὴν μητέρα του ;

Καὶ ἡ Ἀγγελικὴ, ἄχ ! δὲν εἶχε μητέρα !

Ὅταν ἐπήγαιεν εἰς τὸ σχολεῖον, ἀπαντοῦσεν εἰς τὸν δρόμον παιδάκια μὲ τὰς μητέρας των, κρατούμενα σρικτὰ ἀπὸ τὸ χερί, εὐθυμα, φλαροῦντα, γελῶντα. Ἐφθάναν ὡς τὴν θύραν τοῦ σχολεῖου, κ' ἐκεῖ ἐχωρίζοντο, ἀλλὰ μὲ τί φιλήματα ! . . φιλήματα τὰ ὅποια τῆς ἔκαιαν τὴν καρδίαν, φιλήματα τὰ ὅποια ἐπιθόουσεν, ὅπως ὁ πεινασμένος ποθεῖ ἐν τεμάχιον ἄστου ! . . Τότε, μὲ βήμα μηχανικόν, ἀφηρημένη, εἰσῆρχετο εἰς τὴν τάξιν, χωρὶς νὰ βλέπῃ, χωρὶς νὰκούῃ τὸν ψίθυρον, ὁ ὁποῖος τὴν ὑπεδέχετο.

Καμμίαν φίλην δὲν εἶχεν. Ὅλοι τὴν εὔρισκαν ψυχρὰν, μελαγχολικὴν, παραξενήν. Ἐλεγε πολὺ ἄσχημα τὸ μάθημά

της. Εἰς τὸν πίνακα, ὅταν τῆς εἶδαν κανὲν πρόβλημα, ἔμεινε μὲ ἀνοικτὸν τὸ στόμα, ἐκπλήττουσα τὰς μαθητρίδας, ἀπελπίζουσα τὴν διδασκάλισσαν, κωφὴ εἰς τὰς μομφάς, τυφλὴ εἰς τὰς ἐπεξηγήσεις, μὴ προφέρουσα οὔτε μίαν ἐρώτησιν, οὔτε μίαν δικαιολογίαν, οὔτε μίαν κἂν λέξιν λύτης, καὶ ἐπέστρεφεν εἰς τὴν θέσιν της, κλίνουσα τὴν κεφαλὴν, ὡς συντετριμμένη ἀπὸ τὸ βάρος τῆς γενικῆς κατηγορίας.

Δὲν ἐκλαιγεν ὅμως ; δὲν ἐκλαίγε ποτέ. Τὴν ἐνόμιζαν ἀναίσθητον καὶ ἡλιθίαν καὶ τὴν ἄφιναν ἐκεῖ, εἰς τὴν ἄκρην τοῦ τελευταίου θρανίου, ὅπου κατέφειγε καὶ ἐδυθίζετο εἰς τοὺς ρεμβασμούς της.

Ἐσυλλογιζέτο τὸν Οὐρανόν, ὅπου ἦτο ἡ μητέρα της. . . Τὴν ἐβλεπεν ὀραίαν, ἀκτινοβολούσαν, εὐτυχὴ ἔν τῷ μέσῳ τῶν ἀγγέλων, ἀλλὰ μακρὰ, πολὺ μακρὰ. . . Ὡ, ποῦ νὰ ἴδῃ ἀπὸ ἐκεῖ — ἐπάνω τὴν κόρην της, τὴν ὅποιαν ἄφισε μόνην εἰς τὴν γῆν, διὰ νὰ ἐνοχλή μὲ τὴν λύπην της ὅλους, καὶ προπάντων τὴν Ἐλένην. . .

Ἡ Ἐλένη ἦτο ἀνηθρά, ζωηρά, φαειροτάτη. Εἰργάζετο ὀλίγον καιρὸν εἰς τὸ ἐργαστήριον τῆς κυρὰ — Μαριγῶς, καὶ ἐπροόδευε θαυμάσια.

— Νὰ κορίτσι ποῦ ξεύρει τί θὰ πῆ ζωὴ ! ἔλεγεν ἡ ῥάπτρια. Δουλεύει, τριῶγει, γελᾷ, εὐχαριστεῖ ὅλον τὸν κόσμον. Ἄμ ἐσύ ; ὦ, ἐσύ ! πρέπει νὰ ἔχῃ κανεὶς ὑπομονὴν καὶ ὑπομονὴν γιὰ νὰ σε ὑποφέρῃ !

Μίαν ἡμέραν, εἰς τὸ σχολεῖον, ἡ διδασκάλισσα ἀνήγγειλε μίαν μεγάλην εἰδησίαν : Τὰ εὐπορα κοράσια τῆς συνοικίας εἶχαν κάμη ἔρανον, διὰ νὰγοράσουν μερικὰς κούκλας, νὰ τὰς ἐνδύσουν καὶ νὰ τὰς στείλουν εἰς τὴν διδασκάλισσαν, διὰ νὰ τὰς χάρισῃ αὐτὴ τὰς παραμονὰς τῆς Πρωτοχρονιάς εἰς τὰς πτωχοτέρας καὶ ἐπιμελεστέρας μαθητρίδας της.

— Λοιπόν, σᾶς θέλω ! εἶπεν ἡ διδασκάλισσα, τελειόνοσα τὴν ὀμίλιαν της ἐν τῷ μέσῳ γενικῆς χαρᾶς. Δεκαπέντε ἡμέραι λείπουν ὡς τὴν Πρωτοχρονίαν. Ὅσαι θὰ φιλοτιμηθοῦν εἰς αὐτὸ τὸ δέσσημα καὶ θὰ δεῖξουν ἐπιμέλειαν καὶ καλὴν διαγωγὴν, θὰ πάρουν ἀπὸ μίαν κούκλαν. Αἱ ἄλλαι τίποτε !

Πυρετὰς προσδοκίας καὶ ἀμίλλης. Πρῶτοπα μαθητρίδων ἔγιναν ὄλαι. Τὰ μαθήματα νεράκι, τὰ τετράδια καθαρὰ καὶ καλλιγραφικώτατα, ἡ συμπεριφορὰ θαυμάσια. Ἀφ' οὗ κατήντησε νὰ μὴ πειράζον πλέον οὔτε τὴν Ἀγγελικὴν !

Ἀλλὰ καὶ αὐτὴ ἀνέπτυξεν ὅλην τὴν θέλησιν, κατέβηλε κάθε προσπάθειαν, διὰ νὰ ἐπιτύχῃ. Ὡ, ἤθελε, ἤθελε πολὺ νὰ πάρῃ καὶ αὐτὴ μίαν κούκλαν, νὰ ἔχῃ μίαν κούκλαν ἰδικὴν της. . . Ἐπειτα ἤθελε νὰ δεῖξῃ ὅτι κατὶ ἄξιζε καὶ αὐτὴ, κατὶ ἠμποροῦσε νὰ κάμῃ, ὅταν

εἶχε μίαν ἐλπίδα, νὰ τὴν ἐνθαρρύνῃ καὶ νὰ τὴν ἐμψυχώνει. . .

Ἦλθε καὶ ἡ προσδιωρισμένη ἡμέρα. Ἐνα πανερί γεμάτο κούκλας ἦτο ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι. Ὁ ἦσαν καμμιὰ δεκάριά. . . Ἡ Ἀγγελικὴ ἔκλειε τὰ μάτια της, ἐν ᾧ αἱ ἄλλαι, περιεργοί, ἐθαύμαζαν καὶ ἐφώταζαν :

— Εἶδες ἐκεῖνη μὲ τὸ οὐρανί ; . . ἐκεῖνη μὲ τὸ τριανταφυλλί καὶ μὲ τὸ στογγυλὸ καπελάκι ; Ἄμ' ἐκεῖνη ἡ μεγάλη μὲ τὸ βελουθένιο ἐπάνωφορι, τί σου λέγει ; . . . Ναι, ἀλλὰ καὶ ἡ μικρούλα μὲ τὸ δαντελένιο φουστάνι ; Τί χαριτωμένης ποῦ εἶνε ! . . .

Τὰ μάγουλα ἐκοκκίνιζαν, τὰ μάτια ἔλαμπαν ζωηρότατα εἰς τὴν τάξιν. Νά, ἡ διδασκάλισσα εἰσῆλθεν. Ὡ, ποῦ θὰ ἦσαν αἱ εὐτυχεῖς ; . . Σιωπηλὴ, ἀκίνητη εἰς τὴν ἄκρην της, ἡ Ἀγγελικὴ ἠσθάνετο μόνον τὴν καρδίαν της νὰ πάλῃ δυνατὰ, καὶ ὡς ἕνα χερί νὰ της σφίγγῃ τὸν λαιμόν, νὰ τὴν πνίξῃ. . . « Ἐσὺ τίποτα, Ἀγγελικὴ ! ἐσὺ τίποτα ! »

Ἐξάρνα μίαν φωνὴν τὴν ἔκραξε.

— Ἐ, κορηῆσου λοιπόν ! τῆς λέγουν.

Ἐγινεν ἀνάγκη νὰ τὴν ὠθήσουν. . .

Ἦτο ὠγρὰ, ἐκλονίζετο. Καὶ ὡς δνεῖρον, εἶδε τὴν διδασκάλισσαν νὰ της χαμογελᾷ καὶ νὰ της βάξῃ ἔστην ἀγκαλιὰ μίαν ὀραίαν κούκλαν, μὲ φόρεμα ἀπὸ τοῦλι ἄσπρον, μὲ φοιγδάκια ἀπὸ μεταξωτῶν κόκκινον καὶ μ' ἕνα κόκκινον ἐπίσης καπελάκι, καρφωμένον εἰς τὰ ξανθὰ μαλλὰκι μὲ μίαν καρφίτσαν χρυσοῦν. . .

— Πάρε. . . εἶνε ἡ κόρη σου. Νὰ τὴν προσέξῃς καὶ νὰ τὴν περιποιῆσαι σάν μητέρα. . . Δὲν σου ἄξιζε καὶ πολὺ, ἀλλὰ εἶδα αὐτὰς τὰς ἡμέρας ὅτι ἔχεις φιλότιμον, καὶ σὲ βραβεύω διὰ νὰ σ' ἐνθαρρύνω. Προσπάθησε, αὐτὸ τὸ φιλότιμον νὰ τὸ διατηρήσῃς πάντα !

Δὲν εἶπε τίποτε, οὔτε μίαν κἂν λέξιν εὐγνωμοσύνης, καὶ ἀπεσβῆ κλονίζομένη, παραζαλισμένη. . . Ἐφυγεν ἀμέσως, ἔτρεψε κατ' εὐθείαν εἰς τὸ σπίτι, χωρὶς νὰ ἴδῃ, χωρὶς νὰκούσῃ τίποτε. . .

Τὸ ἐργαστήριον ἐξεπλάγη. . . Ἡ Ἐλένη ἔβαλε τὰ γέλια :

— Κούκλα σοῦθωσαν ἐσένα ; Χαρὰ στο ! . . Καλὴ μητέρα θὰ εἶσαι ! . .

Τὴν ἐκράτει εἰς τὰς χεῖράς της, ὅπως κρατεῖ κανεὶς ἐν ἀνθος σπάνιον, λεπτοφυές, τὰ φύλλα τοῦ ὁποῖου εἰμπορεῖ νὰ συναρπάσῃ καὶ ὁ παραμικρὸς ἀνεμος. . . Καὶ μὲ πόσας προφυλάξεις, μὲ τί σεβασμόν, μὲ ποίαν ἔκστασιν τὴν ἔβαλεν εἰς τὸ κρεβάτι της ! . .

— Ἡ κόρη μου. . . εἶνε ἡ κόρη μου. . . ἐπιθύρει ὡς νὰ προσήχητο.

Ἡ ἡμέρα τῆς ἐφάνη ἀτελείωτη. Ἐπὶ τέλος ἦλθε τὸ βράδυ καὶ ἔτρεφεν εἰς τὸ μικρὸν τῆς δωματίου, ὅπου τὴν ἤρην ὅπως τὴν ἄφησε, γελαστήν καὶ ὀραίαν.

[Ἐπειτα συνέχεια.] ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΝΣ

ΕΓΓΟΝΟΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 73.)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

Ἐν ᾧ οἱ δύο ἡμέρας μὲς ἐξηκολοῦθον τὸν δρόμον των πρὸς βορρᾶν, ὁ Οὐγονέτος ἐφιλοσόφηε περὶ τῆς καλῆς καὶ τῆς κακῆς ὀφείας τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων. Ἀφ' οὗ ἐπὶ πολὺ θεωρήσεν ὡς εὐτύχημα τὴν ἀναχώρησιν τῶν συναδέλφων του, τοὺς ὁποῖους ἐφθόνεε καὶ ἐμίσειε ἕξ ὅλης καρδίας, τώρα ἤρχισεν κάπως νὰπογοητεύεται.

Ὁ Μάστρο — Λανσάκης δὲν ἔσπευδε πολὺ νὰντικαταστήσῃ τοὺς δύο μαθητευόμενους, καὶ ὅλη ἡ ἐργασία ἐβάρυνε τὸν Οὐγονέτον, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε πλέον κανένα διὰ νὰ τον ἀνακουφίῃ καὶ νὰ ὑφίσταται ἀντ' αὐτοῦ τοὺς θυμούς, τὰς ἐπιπλήξεις καὶ τὰς τιμωρίας τοῦ Θεοῦ του. — Εἶνε ἀνάγκη νὰ συνεθίσθῃ, παιδί

« Ὄρνιθες, περιστερὰ, χῆνες, προσέτρεχον μὲν τὰς ἐφώταζε. » (Σελ. 86, στήλ. 6')

μου, τῷ ἔλεγεν ὁ ὀλοποῖος συχνά κατεγράσο τὴν συγγενειάν μου διὰ νὰ ὑπερηθῆσαι ἀπὸ τοὺς ἄλλους, καὶ αὐτὸ δὲν μοῦ ἄρесе καθόλου.

Ὁ Οὐγονέτος ἐφρούατεν, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμα νὰντεῖπῃ, καλῶς γνωρίζων, ὅτι ὁ Μάστρο — Λανσάκης δὲν ἐφημίζετο ὡς ὑπομονητικὸς. . .

Τὴν πρωῖαν ἐκείνην, ἐσάρωνε τὸ ἐργαστήριον, μουρμουρίζων καὶ καταρώμενος τὴν τύχην του, κατὰ τὸ σὴνηθες, ὅταν μία σκιά κρενετέθη μετὰ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἤλιου, καὶ εἰς καλόγηρος φραγκισκανός, σταματήσας πρὸ τῆς θύρας, ἠρώτησεν :

— Ἐδῶ εἶνε ὁ κύριός σου ;
— Ὁ Θεὸς εἶς μ ο υ ἔχει δουλειά, ἀπήντησε τὸ παιδίον ἀποτόμως.
— Καὶ ὁ κύριος ἀνεψίός σου ; ἠρώτησεν ὁ καλόγηρος μὲ προσποιητὴν ταπει-

νοσύνην ἔμπορῶ νὰ του πῶ δύο λόγια ;
— Ὁ ἀνεψίός σου δὲν ἔχει ὄρεξι γιὰ κοροῖδίζων ὅλος ἀπὸ θυμόν.
— Παρακλῶ τὴν Ἐξοχότητά σου νὰ μὴ θυμῶνῃ, ὑπέλαβεν ὁ καλόγηρος μὲ τὸ αὐτὸ εἰρωνικὸν ῥεθὸς δὲνεῖχα σκοπὸν νὰ τὴν πρὸςβάλω, ἀλλὰ νὰ της ζητήσω μίαν χάριν . . . Πληρῶνα καλά.

Αἱ δύο τελευταῖαι λέξεις, τὰς ὁποίας ὁ καλόγηρος ἐπρόφερον εἰσερχόμενος, εἶχον μαγικὴν δύναμιν. . . Τὰ χεῖλη τοῦ Οὐγονέτου διεσάτησαν εὐθὺς εἰς μειδίμα τὸ ὅποιον, μιλῶντι πολὺ ἤθελε νὰ εἶνε χάριεν, δὲν ἦτο πραγματικῶς εἰμὴ εἰς μορφοσμὸς ἄσχημότατος
— Εἰς τὰς διαταγὰς σας, αἰδεσιμώτατε, εἶπεν ἐξάγων τὸν σκοῦφόν του καὶ προτείων τὴν χεῖρα.
— Θέλω μίαν ἀπλὴν πληροφορίαν, τὴν ὅποιαν εἰμπορεῖς νὰ μου δώτῃς καλῶς ἀπὸ τὸν Θεόν σου, — (ὁ καλόγη-

ρος ὠμίλει χωρὶς εἰρωνεύειν τώρα πλέον,)
— Διότι ἐσὺ θὰ γνωρίζῃς βέβαια διὰ τὰ παληόπαιδα τῆς πόλεως. Ὅσα σ' ἐρωτήσω γιὰ δύο παιδιὰ τῆς ἡλικίας σου, τὰ ὁποῖα, καθὼς μοῦ εἶπαν, μένουν ἐδῶ μὲ τὴν γιὰγιά των.

— Ἐμειναν, διώρθωσαν ὁ Οὐγονέτος.
— Μπᾶ ; Ἐφυγαν ;
— Ναί.

Βλασφημίαι, ἥμισα ἀρμόζουσα εἰς ἱερωμένον, ἐξέφυγεν ἀπὸ τὰ ὠγρὰ χεῖλη τοῦ φραγκισκανοῦ, καὶ ὁ γρόνθος του, καταπεσὼν βρός, διέσεισε τὴν τράπεζαν.
— Ἄ, αἰδεσιμώτατε, ἀφήστε ἡσυχὰ τὰ συνέργα μου ! ἐμυρμουρῖσεν ὁ Οὐγονέτος.
— Καὶ ποῦ εἶνε τώρα ;
— Ἡ γράφα ἔστ' ὁ νεκροταφεῖο, τὰ παιδιὰ σὲ ταξεῖδι.
— Τί ἄτυχία ! . . Ἄς εἶνε, τελοσπάν-

των' δέν μου λές, γιατί έφυγαν; 'Ο θεός σου τ'άδειωζε. — 'Οχι, αυτό ήλκεν. Δέν είχυν ανάγκη πειν νά δουλεύουν.

— Φαίνεται, ότι ή γιγχιά θά τους άφρησε μεγάλη κληρονομία.

— Νάι, νάι! δέν είπαν τίποτε σε κανένα, γιά νά τους λυπεται ό κόσμος και ό θεός μου. έγω όμως ξεύρω, ότι πήραν μαζί τους ένα πουγγί γεμάτο χρυσάφι. τ'ό εϊδα με τ'ά μάτια μου!

— Πουγγί; ήρώτησε ζωηρώς ό κολόγηρος; μήν είδες και τίποτε χρυσιά; — Νάι, και χαρτιά ένα σωρό τ'ά ηύραν μέσα 'ς τό ροδάκι τ'ής γιγχιάς.

— Και τί άλλο ξεύρεις; Τί δρόμο έπήραν; Πού πηγαίνουν;

— 'Στό Παρίσι, γιά νά εύρουν κλώως έλεγαν, κάποιος θείος των. 'Αλλά πρέπει νά ξεύρετε, ότι αυτός ό θεός; τώρα ύστερα ξερεύωσε 'ς τή μέση προτήτερα δέν τους άκουσα ποτέ μου νά μιλουί για θεό... Και γι' αυτό έγω υποθέτω άλλο πράγμα...

— Τι υποθέτεις; Γιά 'πέ μου.

— 'Ο Ούγονέτος δέν άπεκρίθη.

— 'Ελα, τί φοβείσαι; Τό φόρεμά μου σου έγγυάται, ότι δέν θέλω τό κακό των φίλων σου.

— Δέν εϊνε φίλοι μου! άπεκρίθη ό κηθητευόμενος με έκφραση μίτους, ή όποιά έφάνη προξενήσασα ζωηροτέτην εύχαριστησιν εις τόν κολόγηρον.

— 'Ετσι α!; 'Αμ τότε, λοιπόν έμεϊ; θά συνεννοηθούμε θαυμαστία! Μίλησε θαρ μετά' είπέ μου όλα δσα ξεύρεις! αυτό σε συμφέρει ύφ' όλας τάς έπόψεις...

Πεισθείς από τ'ό στυγρόν βλέμμα του κολογήρου, τ'ό οποίο ήτο εύλωτιστότερον των λόγων του και έμπαύρυν ότι δέν ήρώτα δια κλών περί Γκν και Γωλτιέρου; ό Ούγονέτος δέν έδίστασε τώρα νά όμιλήση.

— 'Ακούσατε, εϊπεν. "Ενα βράδυ, καθώς έπερνούσα από τό σπίτι των, άκούτς κάτι παράξενα λόγια... «Αυτόκράτωρ»... «Μεγακρίτα»... Περίεργος, κυττάζω από τήν κλειστή θύρα, και τί νά ιδώ; Τόν Γωλτιέρο γονατισμένο μπροστά 'ς τόν Γκν, — μάλλιστα τόν Γωλτιέρο, που δέν τον είδα ποτέ μου ούτε νά σκύψη μπροστά σε άλλον!

— Χμ! πάει πειν... έτσι ήταν γραπτό! έπιθύρυσεν ό κολόγηρος. Δόσε μου γρήγορα τ'ά χαρκτηριστικά των! 'Ο Ούγονέτος ύπήκουσε. Και είχε τελειώση πλέον, όταν ό θεός του εισήληθεν εις τό εργαστήριον.

Τότε ό κολόγηρος, με φωνή έρρινον και κλαυθμηράν, έζήτησεν ύπερ του Μοναστηρίου του ελεημοσύνην, τήν όποιαν ό όπλοποιός, εύσεβης χριστιανός, έσπευσε νά κάμη προθύμως και γεννιώως.

— 'Ο κολόγηρος, έπιδαφιλεύσας αρθώνους τάς εύλογίας του, άπήληθεν.

— 'Ελα τώρα, παιδί μου, δουλειά! εϊπε παιδώς ό Μάστρο-Λικσάκης προς τήν άνεψιόν του αναληψέων και αυτός τήν εργασίαν του. Άύριον άρχίζ και διασκίδαι; 'ς τήν έξοχή! 'Εγούμε Πρωτομαγιά.

— 'Ο Ούγονέτος δέν άπεκρίθη. 'Επειξεργάζόμενος δλονέν έν έγχειρίδιον με χαλυδόνην λεπίδα, έσυλλογίζετο τήν επίσκεψιν του κολογήρου, τ'ό μίτος του, τ'ας πληροφουρίας, τ'ας όποιάς είχε δώσει, τ'όν κίνδυνον, ό όποιος ήπειλει τού; έχθρού; του, — και μειδίαμα κ'κκεντροχέες διέτελλε τ'ά χείλη του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'

— 'Η Γλυκερία διέμενεν από τινος εις τήν Πουρριέσην, εις τήν έξοχήν τ'ής θείας τ'ής Ρενώδη; Γερβώτου, τήν όποιαν ύπερηγάπα.

— 'Ητο αδελφή τ'ής μητρός τ'ής. Τήν έλάτρευε, τήν έχάτιζε έν ό ίδίαν τ'ή; θυγατέρα, και ή μικρά έθασίλευεν άνευ αντίζηλου επί τ'ής άγρεπαύλεως και των κκοτικών τ'ής.

— Εύτυχώς ή Γλυκερία έδικαιολόγει τόσον πολύ τ'ό ωρέδιόν τ'ής όνομα. 'Ότε ή βασιλεία τ'ής έφηνετο πέντονε πολύ βραχειν εις τού; ύπικόνους τ'ής, τόσο τού; δίποδος ότον και τού; τετράποδας, τού; όποιους ή άγρονόμος δέν είχε συνειθισμένους εις τόσο πολλές περιποιήσεις.

— 'Οχι δτι ήτο κική, όλω;διδίλου' ήτο μόνον γυνή αύστηρά, έργάτρια άκαταπόνητος, τρηχειν προς τού; άλλους, όπως και προς τόν εκυτό; τ'ής.

— 'Αλλ' όταν ή άνεψι; τ'ής; εύρίσκετο εκεί, εις τάς μικράς τ'ής χείρας μετεδίβαζεν όλην τήν έξουσίαν, και αύτη ήσυχάζε δι' άλλας ήμέρας μή άνκαμιγυομένη σχιδόν εις τίποτε. 'Ότως ή Γλυκερία ήτο ή λατρευτή όλων, ζώνων και ανθρώπων. 'Ορνιθες, περιστέραι, χήνες, προσέτρεχον μόλι; τ'ες έρώναζε, δια νά λάθουν τ'ήν τροφήν, εκ τ'ής όποις ή ποδι; τ'ής ήτο άθλόνως γεμάτη. Το άλλο γον έβριμέτιζε, ζητού; τήν κριθήν του.

— 'Ο όνος άνέπεμπε τού; πλέον ήχηρούς του όγκνισμού; θελόν πρηνων; νά θέλξη τήν μικράν του φίλην, ή όποις, έκτιμώσα μάλλο; τήν καλήν διάθεσιν, έθώπευε τ'ά μακρά του ότα και τ'ώ έφερε κανέν όρεκτικόν λάχανον. 'Ακόμη και αύτοί; οι άδάμαστο; ταύροι; έφαινόντο ήμικρομένοι, ύπό τ'ό γλυκύ βλέμμα του άγαθού πλαστιακτος.

— 'Η Γλυκερία είχε μείνη εις Πουρριέσην, χάριν τ'ής ώριίας άγροτικής έορτ'ής; ή όποις γίνεται εκεί τήν 1^{ην} Μαΐου.

— 'Η Βασιλίσα Πρωτομαγιά, ή όποις τό ετος εκέينو, κατ' εύτυχή σύμπτωσιν, ήτο μία έξαδέλφη τ'ής; είχεν έκλέξη τήν Γλυκερίαν, ως ακόλουθον.

(Επειτα συνέχισα)
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΕΞΕΝΟΠΟΛΟΣ

ΒΟΡΕΑΣ ΚΑΙ ΗΛΙΟΣ

(ΔΙΔΑΚΤΙΚΟΝ ΠΟΙΗΜΑ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΜΥΘΟΝ ΤΟΥ ΔΙΩΣΗΟΥ)

(Η σκηνή παρά τόν Πιστόν ποταμόν. Ανατολή Ηλιου εκ τ'ής κορυφ'ς του Γαυρετού. 'Ο Βορέας, έντε; πτερωτού άκτού, φαίνεται πρὸς τόν "Ηλιον εκ τ'ής Πεντέλης.)

Βορέας. — Πρόβαλε, "Ηλιε λαμπερέ, Νά ιδώ τ'ή δύναμ' σου!

Ηλιος. — Φύσα, Βοριά, άγριε καιρέ, Με όλη τ'ή όρμη σου.

— 'Εγώ άπ' τό θόλο; 'ουρανοϋ, 'Στ'ή Γ'ή μου φως θά ρίξω.

Βορέας. — Κ'έγώ άπ' τ'ά ύψη του βουνού 'Στους κάμπους θά φυσήσω, Κι' όπι είμ' έγώ πιό δυνατό; Εύθυς θά σου άποδείξω!

Ηλιος. (Συστέλλων τ'ας άκτινά; του): Δοιπόν, Βοριά, νά ό καιρός Τ'ή δύναμ' νά δεϊξή!

— Σ'υ ποΰσαι τόσο τρομερός, 'Όσο μπορεις νά ρίξη; Και του έλάτου τό κορμί, Φυσώντας με' άγριαν όρμη, — Βλέπει; εκέινον... μακρυά... Τόν άνθρῶπον εκεί πέρα; Σε θέλω, παγερέ Βοριά, Τρομαγτικέ μου άέρα, Μιάν ώρα νά φυσήσης; Καί... νά μού τονε 'γδύσης!

Βορέας. (Με φυχρόν μειδίαμα): Γι' αυτόν, μού φθάνει μι; στιγμή; Ν; βάλω δύναμ' κι' όρμη!

Ηλιος. (Κατακόρυφος, σταματ; τόν δρόμον του.)

— 'Εμπρός λοιπόν! Εαπλώσου, Τεντώσου και φυσάκωσου!

('Ο Βορέας εκ του πτερωτού άκτού του φυσ; μακρωδώς. 'Ο "Ηλιος τόν βλέπει και γελά ειρωνικώς, λέγων καθ' εκού;ον):

— 'Ανάγκη πού τον έχει! 'Στ'ή γούνα του τυλίγεται, Και με τ'ά δεκατέσσερα Τρέχει κι' άκόμη τρέχει! ... (Πρὸς τόν Βορέαν):

— Δοιπόν ή δύναμ' σου, Δοιπόν ή δύναμ' σου, 'Οσο και νά φυσήση, Δέν εϊμπορεί έναν άνθρωπον 'Αδύναμο νά γδύση! Τώρα νά ιδης και μένα...

(Γίνεται κατακόκκινος. Λάμπει, αστράπτει, ακτινοβολεί.)
— Ρίχνω τό φως μου επάνω του Με μάτια πυρωμένα... Κύτταξε, 'Αέρα! στάθηκε... 'Ιδέ; τον... έκκουπνεί Τ'ή γούνα του... Ιδρώνει... Σκουπίζεται... στενάζει... Με τό πουκαμισάκι 'Απόμεινε, και τρέχει 'Ισα 'ς τό ποταμάκι... Τ'ήν κεφαλή του βρέχει Μ' από τ'ή ζέστη σκάζει... 'Στ'ή φλόγα δέν άντέχει...

Γυμνώθηκε νά δροσισθή, Μπλουί! πέφτει μέσα νά λου- Εϊδες, Βοριά; 'Επίψε, [ση]. Κι' άπ' τ'ή ντροπή σου κλάψε!

('Ο Βορέας κεντροποιούμενος; ζητεί νά πετά; έξ. 'Αλλ' ό "Ηλιος τόν κρατεί δια τ'ής βίας.)

Βορέας. — Μ' ένίκησες... νά φύγω... **Ηλιος.** — Στάσου άκόμη λίγο, Νά σου τα ψάλλω, άπότομη Και άγρια Πνοή.

— 'Εγώ όμως με τ'ή λάμψ' μου, Χωρίς άντάρες, όπως σ'υ, 'Στ'ή Γ'ή φέρνω τήν άνοιξη

Και δίδω 'ς τ' άνθη τ'ής ζωής, — Στά ρόδα και 'ς τ'ισ λεμονίες, Και φέρνω 'ς τους άνθρώπους Πού ζούν 'ς όλους τού; τόπους

Χρυσό τό καλοκαίρι; Τριανταφυλλένια τήν αύγή, Και με' ύλογον παιδιά και νιές, Νάυτες, βοσκοι και γεωργοι, Ούρανός, έλάσστα και γ'η!

(Πίπτει ή αύλία)

I. P. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— 'Ο Διδάσκαλος: Διατί, παιδί μου, τόν 'Ανδρόνικον τόν Β' δέν διεδίκηθη ή υίός του Μιχαήλ, παρά ό Μαγονός του 'Ανδρόνικος ό 1^{ος};

— 'Ο Μαγονός: Διότι ή υίός του Μιχαήλ ήτο άνήλικος.

(Κατάλη από τού; 'Ακρίτα.)

— Μπα! γιατί αυτό; ό άνθρωπος; εϊνε. έτσι άίτρινος; λέγει ή μητέρα.

— Φαίνεται, μαμμά, άπαντ'ά ό μικρός Μιμας, δτι θά τρώγη όλο κρέμα.

(Κατάλη από τού; Καλώς 'Ελισας.)

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ο ΒΡΗΜΗ ΤΟΥ ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ ΩΣ ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ

— 'Εϊνε ή τίτλος μι; ώριια; μελέτης, τήν όποιαν έγραψεν ή γυναικ; σιλόλογος, λογογράφος και καλλιτέχνης κ. 'Αλέξανδρος Θ. Φιλαδέλφους, Δημοσιοϋσιακ; πρὸ δεκαετίας εις τήν «'Ακρόπολιν» με μεγαλήν επιτιυήν, έξεδίκη και εις βιβλίον, τό όποιον αριθμε; σημερονδύ εκδόσσει.

— 'Η δευτέρα, έσχητος; γνιομένη, αποτελεί κομψότατον τεύχος με πολλές προσθήκας, και με καλλιτεχνικόν έξωφυλλον, σχεδιασθόν ύπό του συγγραφέως.

— 'Εϊς τού; μεγαλύτερους εκ τῶν φίλων μου, συνιστώ τόν «'Ερμην του Πραξιτέλου» ως παιδαγωγόν ή ανάντως του θά τους διδάξη και θά τους ώρελήτη πολύ. Εϊνε κήρυγμα εύλωττον, θερμόν, υγιές, γραμμένον επίτηδες, εϊμπορώ νά εϊπω, δια τ'ήν 'Ελλητικήν νεότητα, εις τήν όποιαν προβάλλεται τό άριστοϋργημα του Πραξιτέλου ως γνωστων και ως θμιέλιον μι;ς κοινωνικής, ήθικης και καλλιτεχνικής ανάπλαστος. Και τέρψιν πολλήν παρέχει επίσης ή ανάντως τ'ής μελέτης εκτύτης, γεγραμμένης με τό ζωρηρό εκέينو και πρωτότυπον ύρος του κ. Φιλαδέλφους, και διηνησμένης αρθώνως με δλου; τού; θησαυρού; του πνεύματος και τῶν ποιικίων γνώσεων του καλλιτέχνη - συγγραφέως.

— 'Ο «'Ερμη; του Πραξιτέλου» ως παιδαγωγός, τιμάται ό 2 και εύρίσκεται εις τ'ό Βιβλιοπωλείον Σαλιθέρου, όδός Σταδίου.

— 'Εϊς άνάντησιν τ'ής έρωτησεως του Μικρού Τυπανιστού, ό φιλοποιος στατιστικός 'Ασπροποταμίτης [ΕΕ] μου στέλλει και τό Β' μέρος τ'ής Στατιστικής των Βραχέσιων. Τό έξαγόμενον των αριθμών του εϊνε, ότι κατά τό λήξεν έτος

Β' Βραχεία μόν έλαθον 21 άγρο; και 11 κορίτσια, Γ' Βραχεία δε έλαθον 33 άγρο; και 19 κορίτσια. Δέν έχω καιρόν νά ξελεγγέω αυτού; τού; αριθμούς; και νά ιδώ μήπως εϊνε κανέν λάθος, προπέντων εις τήν αναγνώσιν των ψευδωνύμων, τά όποια δέν φαίνονται πάντοτε άν άνήκον εις άγρο; ή κορίτσια. Οχι ήττον επαινῶ τόν 'Ασπροποταμίτην δια τήν ύπομονητικήν εργασίαν του και τ'ω άπνεύμα δύο εύρημα.

— 'Αγνα Ι. 'Αμπα, δέν σου ενέκρινα ψευδωνύμων; εως; τώρα. Φαίνεται, ότι δέν περιήληθεν εις χείρας μου επιστολή σου με προτάσεις ψευδωνύμων. Σε παρακαλώ θβεν νά μου έκνοσταλήσῃ.

— 'Ελληνίς του Βορέα, εις τ'ας Μεταμορφώσεις ή μια λέξι; γίνεται από τ'ήν άλλην εις τ'ήν άλλην, προσέσσω; ή άραιρσησεως ένός γραμματος (τά διπλά μμ, λλ, νν, κελ, λογιζομαι ως εν, καθῶ; και αί διπλόγγοι), εις τ'ή μεταθεσεως του τονου, εις τ'ή αναγγραφή; (π:χ: Τύρος, τυρός, πυρός, Πύρρος, Πάρος, σπάρος, άσπος) ή περι; ή; μ' έρωτ;ς; έχει ψευδωνύμων; μου γράφει συχνά, αλλά διν εις ή Ζηλεμένη Βασκοπούλα Δάδη εις τ'ας επιστολά; σου δέν εύρίσκε; διόλου.

Καλῶ λέγει, Φιλίσθε του Έδζελινου οι έγγραφοί μου δια του Βρασιλάκτου. Δι; λάθουν τ'ά πρώτα φυλλάδια, λέγοντες: «Καλῶ άκού; εκεί; νά ύπήρχη τέτοιος θησαυρός, και νά μήν έχω μεν εϊδησιν!» και ευγνωμονούν εις τού; εγγράφοντας: αυτού; Σ' ευχαριστώ πολύ δια τ'ας τού;ς ενεργείας.

— Δυστυχώς, 'Αρχιναύαρχε Θεμιστοκλή, δέν έχω πρόχειρον τόν μύθον του Φωριαν; δια νά σου εϊπω κατέ πότον εις επιτυχή; ή μεταφρασισ σου; ως προς τήν σιγουργίαν όμως; εϊνε πολύ καλή. Εκ των 'Ασκησιων του Διαγωνισμου; και τ'ας άλλως δημοσιευσίμων; αμίσθω με' εν εύσημησον, δια νά συμπληρωθῃ ό αριθμῶ; τῶν όποιων πρέπει νά λάβη έκαστος; των βραβευθέντων και επαινεθέντων. Και επειδή; μου κάμνεσ; αυ; ήν τ'ήν έρωτησιν, τώρα εθνομολογῶ δτι όριζω έν ΕΒ Σηλον εις τήν Λεωτοπούλειαν [Ε] και άλλο έν εις τόν Μοοργνη [Ε], τά όποια περιέτσιαν εις τό τυπογραφείο.

— 'Από τ'ήν Νέστορος, ευχαριστώ πάρα πολύ δια τήν επιστολήν τ'ής φωτογραφίας. Τώρα ποιος από τού; δύο εϊσι; αυ;... 'Ο πρὸς τ'α δεξι;, ε; εμάντεσα... 'Ο Άνανιας ειπεν, ότι αν δέν εις ό πρὸς τ'α δεξι;, τότε θά εϊνε... ό πρὸς τ'αριστερά! — Εϊς τ'α περι; Μ. Μυστικών σου άπαντ'ό, δτι εϊνε καλόν νάπαντ'ό; τις εις; όλας τ'ας έρωτ'ήσεις του τεταθδον, αλλά τ'ας αυτ'ας άπαντ'ήσεις δύναι; νά γράψη εις πολλά τετράδιά; του, διότι άπιυδύονται εις διάφορα πρόσωπα.

— 'Αμφιβάλλει; Βασιλίς τ'ής 'Ερήμου, ότι αν έκασμν εξαρέσει; θά έκασμν πωσα - πρώτα δια σε, παι; με άγαπή; τόσο; πολύ;... 'Αλλ' όχι, άγαπή; μου, θά αρχικῶ; δέν σου τ'ά έδωσα, διότι ούδέποτε φνερονά τ'α αρχικ; άνευ ρητης παρηγγελίας του ένδοξαρουμένου. Αυτό; εϊνε μι; άρχή άπαράβουτος; χάνν τ'ή; μυθικιότητος των ψευδωνύμων. 'Ιδέ; τ'ώρα τι άπαντ'ό; και εις τήν Γρυψάραν, εις τ'ή 'Αλληλογραφίαν του Βουβόλου... Θεμησά; σου συλλογητ'ήρια δ; τόν θνάντον του μικρού εξαδέλφου.

— 'Ευχαριστώ θερμάτα; Καρδιά από Πέτρα; και δια τό νόν εξοπέψωμν και δια τ'ας έπαράσεις τ'ής τ'ής άγίτης. Σήμερον εκλέγω ψευδωνύμων; τ'ής νεας μι; φίλης. Τ'ήν περι; ή; ρωτ;ς; θά γνωρίση; κάλλιστα; δια τ'ής ιδιαιτερας της; αλληλογραφίας. Νάι, ή 'Χουστόροπος 'Ολέψ' θ; διαρκέση; όλον τό έτος, ή σχεδ; όλο. ή 'Εγγονός; θά τελειώση ενόρσητα; και θά τον διαδεχθή; άλλο διήγημα εκτενε; και ώραιον.

— 'Εδωξ; τ'ήν επιστολήν σου, 'Ιατρε των Συνδρυητων [Ε] πρὸς τόν κ. Φαίδο; ή; ό όποιος; μ' έπ'όρωσε; νά σ' ευχαριστήσω δια αυ; ήν και νά σου διαμνησκώ τ'ήν ζωηροτικήν χαράν, τήν όποιαν τ'ώ έπρόξενήτεν. Εϊνε πολύ; ευτυχής; μου εϊπε; διότι αναγινώσκεις με τόσο ενδιαφέρον;

— δπως και οι άλλοι φίλοι μας, τού; «'Αθηναϊκός Περιπέ; σου» και τού; εύρισκεις τόσο; θερμούς; και διδακτικούς; τοιαύτα δε συγγραφ'ήρια, εϊν τ'ό ιδίον σου, άποσπελόν; δι' αυ; ήν τ'ήν ώραιότεραν και γλυκύτεραν έκνοπισήσιν.

— 'Εδύσαστε 'Αρματωλό; [ΕΕ] ωραιότατη και ή σημερινή επιστολή σου με τ'ας εύρεις κρίσεις; περι; των νέων του 1900. 'Ηργησεν όμως; νά έλθη, και αν ό λόγος; τ'ής μακρό;ς ιστορίας σου εϊνε ή «κατάκληξις», τήν όποιαν σου έπρόξενησεν τ'α νέα φυλλάδια, τότε; πρέπει νά λάβω τ'α μέτρα μου και νά έλαττώσω αυτ'ας τ'ας έκπληξεις; οι; όποις προκαλούν άφασίαν.

— 'Αγγελο; Ν. Δασκαλόπουλο; 'ακωνικώς; εϊμπαρε; νά σου άπάντησω, ουδῶλως; όμως; δέν το πιστεύω... Εύχαρίσθησε εκ μέρους μου τόν πατέρα σου, δια τήν καλήν ιδέαν, τ'ήν όποιαν έχει; περί; έμου. 'Η περι; ή; μ' έρωτ'ή;ς έχει ψευδωνύμων; Τώρα θά μου κάμη; και σ'υ μιαν χαίριν; νά μου γράψη; συχνότερα. 'Ο θέλων πάντοτε εύρίσκε; καιρόν.

— Βεβαίως, 'Ελληνοπούλα, ή 'Φιλόκαλος Πηνελόπη; τό περιοδικόν των έργωνων, εξακολουθεί; εκδιδόμενον, και σου το συνιστώ ως καλλιόστον εις τό εϊδος; του και επιμελέστατον συνισσόμενον. Αυτό; λαμβάνουν; και α; άδελφά; του 'Ανανία και εϊνε πολύ; ευχαροστημέναι.

— Μαρίκα Κορυθ; 'άνθεν των Πνευματικῶν 'Ατκήσεων έκδούτου φύλλου ύπάρχει αναγεγραμμένη; ή προσομία; μέτρο; τ'ής οποια; εϊνε δεκατ'αί; λύσεις των 'Ασκησιων του φύλλου σου. 'Όσο; αυ; ήν τ'ήν ήμερον ήλιαν; πείπει; νά κυττάξη; κά;ς φρονίον, — διότι μεταβάλλεται, — και νά συμμορφώσασαι.

— 'Εγκρίνουσα τ'α ψευδωνύμα; των; δεχομαι; μετα; χάριν εις τ'ήν 'Αλληλογραφίαν μου και εις τού;ς Διαγωνισμούς; μου τού; νέους; μου φίλους; — 'Ιππότην; έδί; 'Ανέμων (Χ. Π.) 'Αροματώδη Πνοή; (Μ. Δ.) Καρνάβιαν (Γ. Σ.) 'Βναστρο; Ούρανόν; (Α. Μ.) Γενοττον Δέσθιον (Σ. Μ.) Κόκκινο; 'Επαωφορί; (Ν. Γ. αυτό; εξέλεξα) 'Οκταεικόν; Ομιχλίην (Α. Ν.) Πύργον; τ'ής Βαβέλ; (Γ. Β. αυτό; εξέλεξα εκ τῶν επτά; του; έπρότεινι;ς.) 'Μωα έδω; Φαρόν; (Τ. Τ. αυτό; εγκρίνω; ταποτελέματα; τ'ής Κληρώσεως; δέν εδημοσιεύσασα; άκούη; 'Αρσοήν; Θάλασσαν (Α. Α.) Βιβλιοδ; 'Οριάντα (Κ. Γ. αυτό;) 'Αργία; του Γαλατα; (Α. Γ. ευχαριστώ; θερμά; δια τ'ας καλά; διαθέσεις; και δια τ'ήν τόσην άγάπην, τ'ήν όποιαν κρυπτε; ή πρώτη; επιστολή; σου.) Ρόδον; του Πηλίου (Π. Α. αυτό; εξέλεξα; άλλα; παράλειψα; τό «αειθαλές;» διότι; θ; εϊνε; ο; πολύ; μακρον;) 'Ανθισμένη; Βαυλιλιαν; (Δ. Κ. αυτό; ήτο; τό ώριστότερον) Μικράν; Φιλοπεριεργον; (Α. Σ) και; Μικρόν; Μπονοπουινιστήν; (Ν. Σ)

— Πρώτη - Πρώτη μου έστειλε; τ'ήν Δύσιν τ'ής Μαχικής; Εϊκόνος; του προηγουμένου φυλλαδίου; ή Θεραπει;ς των Μουσῶν. Τού; λοιπού; θανάφερω; εις τ'ή προσήχη.

— Και έν λάθος τυπογραφικόν; — Τό πρώτον; παιδικόν; Πνεύμα; του προηγουμένου φύλλου; δέν; εσταλή; ύπό; του 'Αγροπολογιστάτου; (δπως; κατά; λάθος; ετυπώθη;) αλλ'; ύπό; του 'Αγρονομιστού; εις; τόν; όποιον; έγραψα; και; τό; σχετικόν; Εύσημον;

— 'Ασπασμοί; Πληροφουρία; ό; Κουκουράκος; πληροφουρί; τῶν Μικρο; Γυμνασθιαδ; δ; τ'αρχικ; του εϊνε; Α. Σ. — ή Βασιλίς; τ'ής 'Ερήμου; ζητεί; τ'αρχικῶ; του; 'Ηλιου; τ'ής; Αθήνης; — ό; 'Ιωάννης; Χ. Σολωτός; ζητεί; τό; ψευδωνύμων; του; 'Γαργίλλου; Δευτεραίου; (δι; ιδιαιτερας; έπιστολή; βεβία;) και; συγγαίρει; τό; Πη; όν; τ'ής; 'Ερήμου; δια; τ'ας; 'Ασκήσεις; του; — ό; Χριστόφορος; Μεγαυλίτης; δέχεται; τ'ήν; ύπό; του; Σελειούτου; του; Κεραυνού; προταθείσαν; 'Αλληλογραφίαν; και; αναμένει; επιστολήν; του; — τό; Στήριγμα; τ'ής; Μητρός; δέχεται; τ'ήν; ύπό; τ'ής; Τού; τ'αρχικῶ; προστάξιν; αλληλογραφίαν; και; αναμένει; επιστολήν; τ'ή; — ό; Δημάρτα;ς; ζή; ει; αλληλογραφίαν; με; τόν;

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ'έσοχον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθείς παρασχόν εις τήν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καί υπό του Οἰκουμηνικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ἀνάγνωσμα ἄριστον καί χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8 Δι' ἀσυνδρομὰς ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καί εἶνε προκληρωτέα δι' ἔν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις Ὅδος Αἰόλου, 117, ἐναντι Χρυσοσπηλαιωτικῆς

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 14 Μαρτίου 1900 Ἔτος 22ο. — Ἀριθ. 11

Παρθένου καὶ Νευροπάστορος.—τὸ Βύδος ἴον πληροῦσαι τὴν Πικραμένην καρδίαν διὰ τὰ τοῖα καὶ τὰ Μ. Μ.—ἡ ἀκαρτερὸς ἄγγελος ζῆτει τὰ ἐν διανοίᾳ τὸν ἄγγελλον τῆς Ἀγάπης.—ὁ Σπύρος Γ. Τρακάκης ἀπαύεται τὸν Ἄναστ. Μελιόπουλον καὶ ζῆτει τὸν ἐπὶ τῆς Ρωσικῆς Καρδιᾶς.—ἡ Καρδία διὰ τὸ Πέτρον δέχεται τὴν ὑπὸ τῆς Αἰγυπτίας Ἀθήνης προστάτισαν Ἀλλολογογάραν καὶ ἀναλαμβάνει ἐπιστολὴν τῆς.—ἡ Πενθέσσα Καρδία πληροῦσαι τὸν Ἐαρ τὸν Καρδιαν διὰ τὴν ἐκτικὴν τῆς μόνον δὲ ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν δὴταται νὰ μὴν.—ἡ Πολύμνια Λασκάρεως ἀπὸ τῆς τῆς Καρδιᾶς.—ὁ Νεαρὸς Μουσικὸς χαίρει τὸ Ἰωσήφ Ἀσσυρ, τὸν Ἀναστὸν καὶ τὸν Μικρὸν Πανούργον.—ὁ Ναυτοῦσις ἀναμένει τὴν Πορογραφίαν τῆς Ἰουσορροφίας Πατωλῶν.—τὸ Ρόδον τῆς Ἀδύτης συγχέεται τὴν Ταῦ γέσην καὶ τὸ Μενεξεδένιο Μουσικῶν διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τὴν εἰς τὰς κωμῆδας, πού εἶπαί ἐν εἰς τὸ Ἀρσάκειον.—ἡ Ἑλληνοπούλα ἐκκαθεύει διὰ τὴν Κρατησιακὴν εὐφραντοῦ εἰς τὴν Σχολείον τῆς πόλεως τῆς καὶ ἐπιθυμῶν πλὴν τὴν γνωρίαν διὰ τοῦ α' τῆς ζῆτει τὴν διεύθυνσιν τῆς.—ἡ Ἐυφροσύνη Προσάβητη (παρασκευά,) ἀσπάζεται τὴν Πόλκον Μαζουράν.—ὀλίγιστα παρελείθησαν ἑλλείψει χώρου.

ἡ νύχτον Πνεῦμα (καὶ αὐτὸ ἐπίσης ἐπιδοκιμάζει τὴν πρῶταν Πενθέσαν Καρδίαν (εὐχαριστοῦν τὴν ἡμετέραν διὰ τὴν ἐξοπίσθια ἐκλέγω σήμερον βουδόνων δὲ τὴν νέαν μετ' αὐτῆν) Κισθαρδὸν Ἀρίωνα (ἐστὶν ἐπιδοκίμασι τί νὰ τὰς κίμα;) Τριφύλλι (εὐγε, σὲ συγχέω διὰ τοῦ λαμπροῦς βαλμού; σου) Τυρβία (ἔλαβα καὶ περιμένω) Ἀβλάθιον (θὴ ἦλον πολὺ εὐχαριστήμενη, ἂν μου ἔγραφες συχνότερα) Ἡπειρότη (ἔχει καλῶς) Φιλοπάτριδα Ἰάδα (τὸ λάθος ἦτο ἰδιὸν μου, διότι σὺ μόνον τοιοῦτά σου εἶδες σημεῖώτη ἀλλ' ἐνδοκίμασι ἐκ παραδρομῆς παρέλεθες τὸ ψευδῶς μου) Γεωργίον Μυρωδιάρ ([Ε] διὰ τῆς ἐρωτησθέντες ἐπιστολῆν σου ποῖον εἶνα λοιπὸν αὐτὸ τὸ ψευδῶς μου διὰ νὰ σοῦ το ἐγρήνω, κλονικῶ; δὲν εἶδα νὰ το γράψης) Νεκρὸν Μουσικὸν (βεβαίως, καὶ νέον εἶδος Ἀσκήσεις δύναιται νὰ ἐπινοήσῃς ὁ διαγωνιζόμενος) σεαυτὸ μου λοιπὸν τὸ σιθίον σου, διὰ τὴν σου εἶπώ, ἀπὸ τῆς τῆς συμπεριλάθῃς εἰς τὴν συλλογὴν τῶν Δικῶν (σπουδῶ) Θυμωσθέντῃ τῷ Ὄρειω Τεχνίῳ (μετ' ἐπιτυχίαν μου εὐχαριστήσασθαι ἐγνώσκω τὸν ἀετὸν σου, οἱ ἀριθμοὶ, τοὺς ὀπίου; πέρον αὖ Πνευ. Ἀσκήσεις, σὲ δὴγεῖν, περὶ τοῦ ἀοιθοῦ τῶν Ἀντιστῶν τὰ Μυσικὰ Γράμματα, αὖ Μεταμορφοῦσας καὶ αὖ λοπαί, ὅσαι πέρον δύο, τρεῖς, τέσσαρες ἢ καὶ πέντε ἀριθμοῦ;) λογαρίζονται ὡς δύο, τρεῖς, τέσσαρες ἢ καὶ πέντε λύσεις π: γ: ἔξωθεν τρεῖς Μεταμορφώσεις μαζί; ἀ: λύση πανταί; καὶ τὰς τρεῖς, θὰ το λογαρισάσθω τρεῖς ὀρθαὶ λύσεις, ἀν λύση μόνον τὰς δύο, θὰ το λογαρισάσθω ἑξ ἑαυτοῦ καὶ οὕτω κληθῆσθαι.) Ἐνδοκίμασι ([Ε] διὰ τὰς ἐτυμολογίας ἐκ τοῦ Ὀβέλλου καὶ θεορίας εὐχαριστοῦσας ἐκ μερῶν τῆς Κικῆς διὰ τὰ γραμματικά) ἐκτινένται τὸ ψευδῶς μου τοῦ ἀδελφοῦ σου) Βροτολογίον Ἀρην (ἐλπίζω διὰ τὴν καμῆς πάλιν τὸσον καιρὸν ἂν μου γράψης... δεκτὸν τὸ ψευδῶς μου τῆς ἀδελφῆς σου) Ρόδον τῆς Ἀδύτης (εὐχαιροῦμαι ἀπὸ καρδίας περὶ τῆς Ζηζάνου τοῦ Πειραιῶς (μετ' ἐπιτυχίαν μου χαρὸν ἀνεγνωσά τὴν πρῶτην ἐπιστολὴν σου, εὐχαριστῶ, διὰ τὴν καλῶς διαλέσεις) Πόλκον Μαζουράν (ναί, πολὺν καιρὸν ἔκμας νὰ μου γράψης, ἀλλ' ἐλπίζω διὰ τὴν ὅτι εἶσαι τακτικὴ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς, λοιπόν;) Μαγευμένον Δάσος (ἦτο καιρὸς νὰ σε ἀρίστη ἤντευπελίαν τὸ βιβλίον αὐτὸ ἐξηγητήσῃ ἀρχικῶς δὲν εἰμ πορὸ νὰ εἶπω, ἂν θέλῃς ζήτησέ τα διὰ τῶν Ἀσπασμῶν καὶ Πληροσοφίῶν) Ἡλίον τῆς Ἀδύτης (εἰς τὸ α' φύλλον, εἰς τὸ τέλος, ὑπάρχει εἰδοποίησις περὶ τοῦ Ἀγγέλου τῆς Ἀγάπης;) Κωνστ. Μ. Κατασοῦν (εὐχαριστοῦσας καὶ περιμένω φίλῶς μου καὶ τὸν ἀδελφόν σου) Μενεξεδένια (ἔγινε καλὰ τὸ χερί;) Μπαμ - Μπουμ ([Ε] διὰ τοῦ σίγους σου εἰς τὸν Πάιον Κουλούρη, ναί, καὶ τὸ ἐκτὸς Διαγωνισμοῦ λογαρίζεται εἰς τὸ Ἀθρῶν) Ἀπόγονον τοῦ Ἰάου (καλῶ σὺ εἶσαι φοβερός εἰς τὸ Ἐσοπίθωμα! δὲν ἔχω πλέον λόγους νὰ σ' εὐχαριστήσω...) Πιερωσμένη (πῶς; ἐπιτρέπεται δι' ἀποτροπῆς, καὶ δι' ἀμοτέρως ἐλέγω σήμερον;) Γλυκὸ Φιλί (ὅλοι σὲ ἀνασπάζονται ὅτι νὰ μὴ μου γράψης συχνότερα; δὲν πιστεύω τὸ ρωσικὸν κούνην ἐν εὐφροσύνῃ καὶ τὴν ἀγάπην σου;) Κ. Τσιολακίδη καὶ κτλ.

118. Στοιχειόγραφος. Βγάλε Στίγμα, βγάλε Ρῶ. Κ' ἔνα πρῶτα πού φορῶ, Μὰ βλάστησα θὰ γίνη, Πού ἀνάστη ἔχει μείνη. Ἐπιστολὴ ἐπὶ τῆς Σμυρνοπούλας [ΕΕ] 119. Τονόγραφος. Μίξ λεζανὸς ὁ τόνος ἐάν καταβασθῇ, Σὺ μὴ εἶς τι ἐργαζῶν εἰς τοὺς πίδα; θὰ εὐρεθῇ. Ἐπιστολὴ ἐπὶ τοῦ Ἀστροποταμίτου [Ε] 120. Ἀναγραμματιστικός. Εἰς τοὺς ἥρωας θὰ ὑ' εὐρης, σθένει μόνον νὰ ἐρευνησῃς, Κ' εἰς τὰς χώρας τὰς μεγάλας, ἂν με ἀναγραμμάτισῃς. Ἐπιστολὴ ἐπὶ τοῦ Ἀναγράτου [Ε] 121. Ἀστήρ. * * * * * Νάντικαταταθῶν οἱ ἄστεροι διὰ γραμμάτων, οὕτως ὥστε νὰ ἀναγνωσκαίται: ὀριζοντίως, θεὰ καθέτως, πηλὸν διαγωνίως δὲ λίμνη τῆς Εὐρώπης καὶ μάντις.

122. Παίγνιον. Ἄ! πίνω, Ζέε, Ἰδα γ' οἶ, Ράπ! Τί εἶνε τὰ ἄνω ἀκατάληπτα; Ἐπιστολὴ ἐπὶ τοῦ Πρωτοπλάτου τοῦ Σαμίου [Ε] 125. Μαγικὸν γράμμα ἐκ παραχώγων. Τὴν ἀνταλλαγὴν δύο γραμμάτων ἑκάστης τῶν κάτω λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, κίνεστε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶν ἄλλαι τὸσαι λέξεις, παραγόμεναι διὰ ἐκ τῆς πρώτης εὐρεθησομένης.

Ἐπιστολὴ ἐπὶ τοῦ Ἀστροποταμίτου [ΕΕ] 124. Κεκρυμμένον Ἀπόφθεγμα. Κικῆς ἀπαρχῆς γίνεται τέλος κακόν. Σέβου τὸ γῆρας. Φύσιν πονηρὴν μεταβάλλει ἐν ῥάδιον. Ὁ μέλλεις πράττειν μὴ πρόλῃς, ἀποτυχὼν γὰρ γελασθήσῃ. Μετὰ τὴν ἀστραπὴν ἔργεαι ἢ βροχὴ Μὴ μόνον ἐπαίνοι; τοῦ αγαθοῦ, ἀλλὰ καὶ μίμου. Ἐπιστολὴ ἐπὶ τοῦ Ἀναγράτου [ΕΕ] 128. Φωνηεντόλιπον. κ-σ-θ-ν-θ-φ-χ Ἐπιστολὴ ἐπὶ τοῦ Ἀστροποταμίτου [Ε] 128. Γρίφος. ἤ α ἢ γ ἢ δ ἢ ζ ἢ ἠ ἢ θ

Ἐπιστολὴ ἐπὶ τοῦ Κόδρου [Ε] 128. Γρίφος. ἤ α ἢ γ ἢ δ ἢ ζ ἢ ἠ ἢ θ

128. Γρίφος. ἤ α ἢ γ ἢ δ ἢ ζ ἢ ἠ ἢ θ

128. Γρίφος. ἤ α ἢ γ ἢ δ ἢ ζ ἢ ἠ ἢ θ

128. Γρίφος. ἤ α ἢ γ ἢ δ ἢ ζ ἢ ἠ ἢ θ

ΛΥΣΕΙΣ τὸν πνευματικὸν ἀσκήσαν τοῦ φύλλον δι. 708. Νικολήδεια (νικῶ, μή, διά.)—709. Ἰεραξ-Κοραξ.—710. Ἄπουσ-Σούπα. 711. Υ Γ 712. Ἐπαίξαν μουσικῆν ἐπὶ πληρωμῇ.—713—714.1, 2. Μ. Α Ρ Α Θ Ω Ν Ἴππος, ἴσος, ἴσον, ἴον, ἴαν, κίαν, κύων, χύων, λέων 2 Ρένος, μένος, μόνος, πόνος, πόρος, κίρος, Κύρος, Κύρος, κάρπος.—715—718. Τὰ κεκρυμμένα ζῆλα εἶνε: ὄνος (χρόνος) κίων (κακίω), βοῆς (φοβῶ ἀέθου) κίριος (ἀοκροῦ ὡς) Γινωμένη, δὲ τὴν ἀνταλλαγὴν διὰ τῶν γραμμάτων τῶν σχηματίζονται αἱ λέξεις: εὐποπος, κύπτω, τύπος, τρόπος. — 719. Τὸ λακωνικὸν ἐστὶ φιλοσοφικόν. — 720. Πολλὰ διανοήματα ἐνυπολαμβάνουσιν ἐν θυμῷ.

117. Αξίεγραφος. Ἐγώ, μαζὶ μετ' ὅσον κενρὸν Ἐν ζῶν σχηματικῶν Ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν οὐρανὸν Ἐπίσης τὸ ἀνικητῶς. Ἐπιστολὴ ἐπὶ τῆς Σμυρνοπούλας [Ε]

ΑΓΓΕΛΙΚΗ

(Συνεχεία καὶ τέλος: ἴδε σελίδα 84.)

« Πρέπει νὰ τὴν βάλω νὰ κοιμηθῇ, ἐσκέφθη. Ἀλλὰ πῶς; ἔτσι κοιμοῦνται, μὲ τὸ τούλινο φόρεμα καὶ μετὰ μεταξωτὰ φοιοκάκια, καὶ μετὰ τὸ κόκκινον καπέλακι καὶ μετὰ τὴν χρυσοῦ καρφίτσα; »

« Ἐφαξε μετὰ τὰς τρεμούσας τῆς χεῖρας καὶ ἀνεκάλυψε κάτω ἀπὸ τὰς πτυχὰς—ὦ, τί χαρὰ! —τὰς μικροσκοπικὰς πόρπας, αἱ ὅποια συνεχράτουν τὸ φόρεμα. Τῆς το ἐβάλεν ἔπειτα τῆς ἐξεκάρψωσε τὸ καπέλακι καὶ τῆς ἐβάλε τὰ ὠραῖα ἀσπρόφρουχα, τὰ ραμμένα μετὰ τὸς λεπτεὺς βελονίως. . . Καὶ ὅταν τὴν εἶδε πλέον χωρὶς στολισμάτα, μόνον μετὰ τὸ ὑποκαμισάκι, τῆς ἐφάνη ὀλιγώτερον σεβαστὴ, ἀλλὰ καὶ περισσώτερον ἀγαπητῇ. Τὴν ἐπῆρε κοντὰ τῆς, εἰς τὸ κρεβάτι, καὶ ἐτόλμησε νὰ τὴν ἀγκαλιάσῃ καὶ νὰ τὴν φιλήσῃ. Ἀργυρὰ ἄκτις τῆς σελήνης, εἰςδύουσα ἀπὸ τὸ μικρὸν παράθυρον, ἐφώτιζε τὸ ὠραῖον προσωπάκι, τὸ ἡμίανοικτον στόμα, τὰ λευκὰ δοντάκια, τὰ ὠραῖα γαλιανὰ ματάκια καὶ μίαν λεπτὴν, χαϊδευτικὴν φωνίτσα, — τί γλυκεῖα ἀπάτη, — ἔλεγε «Μαμμά! . . Μαμμάκι! . . »

Τότε ὁ πάγος τῆς μικρᾶς καρδίας διελύθη, ἡ Ἀγγελικὴ ὄμιλησεν, ἡ μητερούλα διεγύθη εἰς τὴν κόρην τῆς, καὶ τῆς διηγήθη διὰ μακρῶν τὴν παιδικὴν τῆς ἡλικίαν, τὴν ἐγκατάλειψίν τῆς, τὴν δυστυχίαν τῆς, τὸς παρελθούσας τῆς θλίψεις. . .

— Τώρα ὁμως εἶμαι εὐτυχής. . . τώρα ἔχω ἐσένα, καὶ εἰς ἐσένα θὰ λέγω ὅ, τι ἔχω μέσα ἔστην καρδίαν. Τὴν μητέρα μου τὴν ἔλεγον Κατίναν ὅτι εἶσαι ἐσὺ, λέγω Κατινούλα; Εἶνε εὐμορφὸ ὄνομα Ἐ, πουλάκι μου; σ' ἀρέσει;

ὦ, τί ὠραῖα νυκτιά, τί εὐτυχισμένη! . . Ἢτο ἡ μόνη φορά, πού ἡ ἀργυρῶνία δὲν ἐκούρασε τὴν Ἀγγελικὴν. — Νά, ἔφεξε. Ὅχι εἶνε ἔξη ἡ ὦρα. . . Ἄκου, ἡ Κυρία ἐξύπνησε. . . τώρα σὲ λίγο θὰ μας κτυπήσῃ. . . νά! . . Ἀγγελικὴ, σήκω!. . . σήκω γρηγορά! — Ἀμέσως, Κυρία! — ὦ, τίποτα δὲν με πειράζει, τώρα πού ἔχω σένα. . . Θάνοίξω τὸ παράθυρον, ἀλλὰ μὴ φοβάσαι ἔστὸ κρεβάτι δὲν κρούει. . . Ἐγὼ τώρα θὰ φύγω. . . θὰ πάγω ἔστὸ σχολεῖο. . .

« Συχώρησε με, Ἀγγελικὴ, γὰ τὸ κακὸ πού σου ἔκαμα! » (Σελ. 90, στήλ. γ.)

καὶ ὕστερα πού θὰ γνωρίσω, θὰ σου φέρω τὰ ρούχα σου. Νά καθήσης φρόνιμα καὶ νὰ με θυμάσαι. Ἄχ, ἐκεῖνα τὰ προβλήματα! . . νὰ ἤξευρες, Κατινούλα μου, τί δύσκολα πού εἶνε! . . Ἡ ὠραῖα αὐτὴ ζωὴ μετὰ τὴν ἀνακρίνη.

συντροφίαν τῆς κόβλας, ἐγίνετο ὀλονεν τρυφερωτέρα, γλυκυτέρα, ὅσον παρηγόρητο αἱ ἡμέραι. Ἡ Ἀγγελικὴ δὲν τὰς ἐμετροῦσε πλέον τῆ ἔφορον κάθε πρῶτὸ τοὺς ἰδίους κόπους, τὰς ἰδίας στενοχωρίας, τὰς ἰδίας θλίψεις, — ἀλλὰ καὶ τὰς ἰδίας χαρὰς, τὴν ἰδίαν κρυφὴν εὐτυχίαν. Ἡ καλὴ ἐκεῖνη σύντροφος, ἡ πιστὴ φίλη, ἡ μονακίρη καὶ ἀγαπημένη κόρη, —διότι ὅλα αὐτὰ ἦτο ἡ Κατινούλα διὰ τὴν Ἀγγελικὴν,— ἱκανοποιεῖ δλους τοὺς πόθους, ὅλα τὰ ὄνειρα τῆς μικρᾶς ὀρφανῆς.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φίλῶς στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς: Ἀστὲρα τοῦ Βέρα (θὴ προσπαθῆσω. . . εἰς τὴν ἄλλην ἐρωτησίαν σου, ἀπαντῶ ὅχι, δὲν μου ἐρῆνη κατ' ἀλλήλοσ πρὸς δημοσίευσιν) Λιακὴν Μαργாரίταν (ἐνθυσιασμένην μετὰ τὸν Ἀγγέλου τῆς Ἀγάπης) Ἀπόστολον Μαρτὶον (δυστυχῶς, ἐγὼ δὲν εἰμ πορὸ νὰ κίω αὐτὴν τὴν σύστασιν εἶνε ἀπακλειστικὸν ἔγκλημα τῶν συνδρομητῶν) Ἀθροίστην Π. Παππανδροπούλου (εὐχαριστῶ θερμῶς διὰ τὴν ἔσπε, καλὰς διὰλέσεις, εἰς ὅλας σου τὰς ἐρωτήσεις ἀπαντῶ σφίστατα ὁ Ὁδύγος, τὴν ἐπίσημὸν σου συνιστῶ νὰ ἀναγνώσῃς εἰς τὸ 1ον καὶ 2ον φυλλάδιον) Ἐπί δὲν σημειώνεται καὶ τὸ ψευδῶς μου σου;) Χαριτωμένον Χαλιδοῦναι (τὴ ἔσπελα εἰς νέον ἡ σύστασίς σου θὴ γίνη ἐν καιρῷ) Καλῶς Ὀρίως, Κουκουρέλιον (δὲν πιστεύω νὰ ὑπάρχῃ τόση κακία εἰς τὸν κόσμον ἢ ἀκμητέρας ὁδηγῶν ἐπιτέθοι τὴν ἀμυλίαν τοῦ ἔπινω εἰς ἕνα δυστυχισμένον σκυλίον, διὰ νὰ το διαμελίω, εἶνε καὶ τὴ ἀποτρόπιον πιστεύω διὰ ἔγινε κατὰ λάθος καὶ διὰ τὸ ἀμαρτήλας ἐλυπήθη πολὺ) Ἐστράθιον Φαριάνον, (εἰπέ εἰς τὴν Φελόμυθον Ὄμάδα) διὰ τὴν ὑπὸ σοῦ ὑπογεγραμμένη ἐπιστολὴ τῆς μ' εὐχαριστήσας πάρι πλὴν καὶ διὰ πρῶτοςτα τὴν δόξα καὶ εἰς τὴν πένησιαν καὶ ἡμᾶς οἰκουμέναν) Φίγ - Μοσ - Λῆ (ἐλθέθη) Σκλεφιδάκι (φραντάσου τὴν χαρὴν μου, ὅταν εἶδα τοὺς λαμπροὺς αὐτοῦ βαλμούς! τὰ φυλλάδια τῶν νέων συνδρομητῶν ἐστάλησαν ὅλα τακτικῶς, καὶ πιστεύω ὅτι ἐλήθησαν) Ἀγάθην τῆς Καλόγρησιν ([Ε] σπόγγισε τὰ δάκρυά σου καὶ γράψε μου τὴν ἐπιτυχίαν σου εἰς τὰς χαμερινὰς ἐξοτάσεις σου ἔσπελα νοερῶς τὰς θεομοιείρας, εὐχὰς μου) Ἰωάννην Ἀ. Ἀγγελίδην (δὲν ἀμρῶθλιω, οὔτε δημοσίεω τὴν διαβεβαίωσίν σου, δὲν δὲν ἐπιθυμῶ νὰ ἐγερθῇ καμὴ ἀμφιβολία περὶ ὀρισημένων προσώπων) Ἰωάννην Χ. Σολιώτη ([Ε] διὰ τὴν ζωηρὰν περιγραφὴν) Φύρδην - Μ γδην, (ερελὸ μετὰ τὸν Ἐργονον Ἀυτοκράτορος, αὖ προτασίας τῶν Μ. Μυστικῶν, τὸ εἶπε χιλιάκις, δημοσίεον αὐτὸ μετὰ τὴν σειρὰν καὶ ἀναλόγως τοῦ χώρου πού ἔχω ὥστε κάποιε ἄφοῦν) Παιδικῆς Ἰαράν (πρῶτη - πρῶτη μὲ ἠλθεν ἡ ἀπάντησίς σου εἰς τὴν Παιδικὸν Διαγωνισμόν) Λευκοπτεριν Ἀγγέλου (πολὺν καιρὸν εἰχεσ νὰ μου γράψης, διὰ τὴν μετὰ πολλῶν εὐχαριστήσεων ἀνεγνώσας τὰς ἐνδοσιώδεις σου ἐντυπώσεις) Πάριμον (ἐστὶν αὐτὸ) Σ. Γ Τρακάκη (ἐλθέθη) Ποιμενικὴν Ράβδον (ἡ ὅποια ἐπιδοκιμάζει τὴν πρότασιν τοῦ Τέτιτος τῆς Ἀχαΐας καὶ λέγει διὰ τὴν ὠρελνιμώτατον) Ἀ-

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ δι' ἑτοὺς στέλλονται μέχρι τῆς 17 Ἀπριλίου. Ὁ χάρτης τῶν λέξεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δύναι νὰ γράψαται τὰς λέξεις ἐπὶ ὁ διαγωνιζόμενος, παρτίται ἐν τῷ Φακέλλῳ μου εἰς φακέλλου, ὡν ἑκάστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

117. Αξίεγραφος. Ἐγώ, μαζὶ μετ' ὅσον κενρὸν Ἐν ζῶν σχηματικῶν Ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν οὐρανὸν Ἐπίσης τὸ ἀνικητῶς. Ἐπιστολὴ ἐπὶ τῆς Σμυρνοπούλας [Ε]